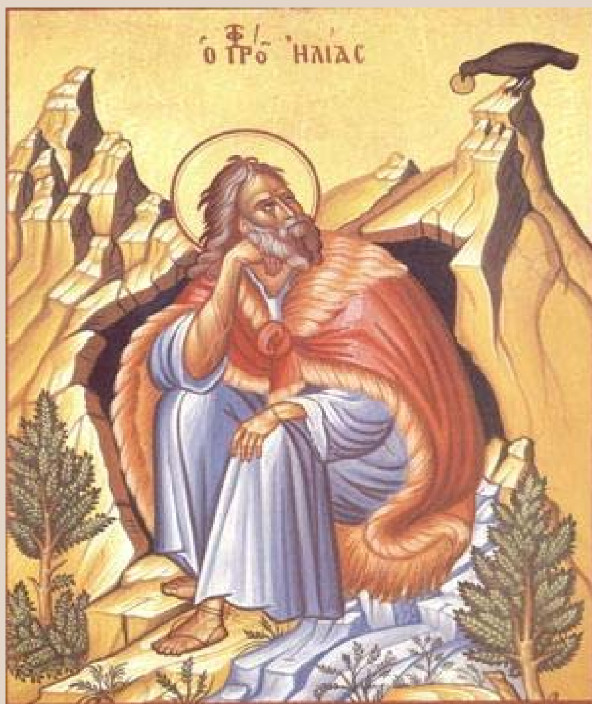

Scrierile complete ale

Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu

şi viaţa sa,
comentate
de către
ucenicul şi fiul său întru Domnul,
Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş

Vol. 6
(al 4-lea caiet manuscriptic)

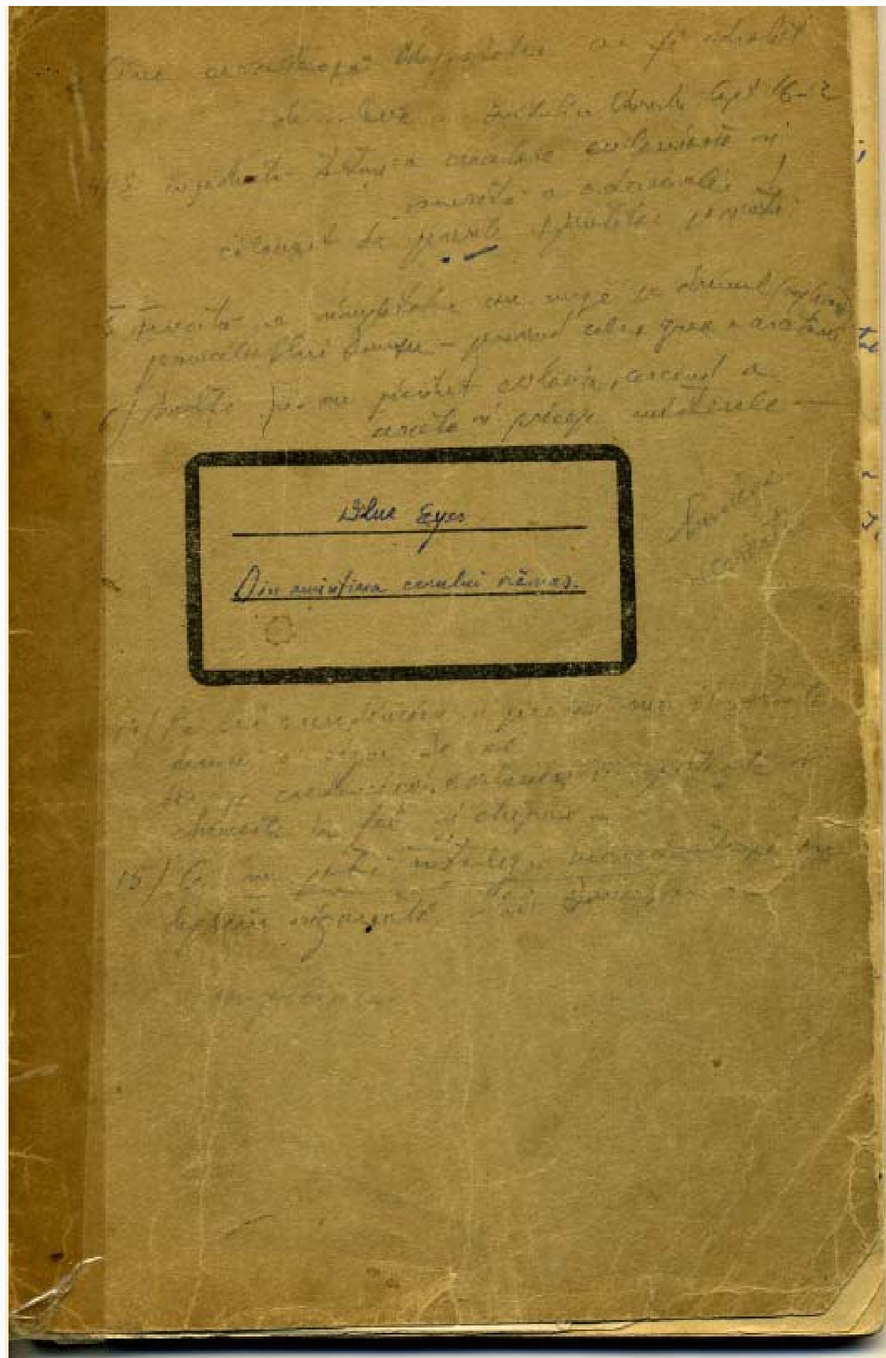

Teologie pentru azi

București
2010

Al patrulea caiet manuscriptic

(*Blue Eyes*)

Din amintirea cerului rămas[1]

[1] Reprezintă titlul celui de *al patrulea caiet manuscriptic* din opera Fericitului Ilie, Părintele nostru.
E un caiet cu foaie velină, de 1, 10 lei, scris integral. Coperta primă are pe ea însemnări cu creionul, însemnări greu de descifrat.
Caietul e scris cu mâna sa, cu un scris foarte citeţ, din timpul când putea să scrie foarte bine.
Un scris mărunt, caligrafic şi foarte îngrijit.

[Pe prima copertă:]

2. Cineva caracteriza *dragostea*: a fi înrobit de slavă*. *Imitatio Christi*[2], Cap. 16. 2.

4. E îngăduită totuşi *o cercetare evlavioasă* şi *smerită* a adevărului, călăuzită de spusele Sfinţilor Părinţi.

5. Fericită e simplitatea care merge pe drumul poruncilor lui Dumnezeu. Lucruri cu privire la calea grea a ascezei.

6. Mulţi şi-au pierdut evlavia încercând *a cerceta* şi *a pricepe* misterele[3].

14. Pe cei necredincioşi şi păcătoşi nu-i înţelepţeşte [Dumnezeu], deoarece sunt siguri de ei. Căci ei îi orbesc şi îi ispitesc în chip şi fel pe cei credincioşi.

15. Nu poţi înţelege necredinţa care dispreţuieşte siguranţa lui Dumnezeu[4].

[2] E vorba despre lucrarea romano-catolicului Thomas à Kempis, editată, în mai multe ediții, și în limba română.
A se vedea: http://en.wikipedia.org/wiki/Thomas_%C3%A0_Kempis.

[3] Aceste însemnări sunt deasupra titlului caietului. Paralel cu titlul sunt scrise, tot cu creion negru, cuvintele: *lumina necreată*.

[4] Urmează două urme de scris, un nume, probabil…Indescifrabile.

[Coperta a doua:]

Capitolul 12. *Imitatio Christi*.

21. După ce te-ai împărtăşit, fereşte-te de vorba multă! Retrage-te în singurătatea locuinţei tale şi bucură-te de Dumnezeul tău!

22. Căci ai doar pe Acela în inima ta, pe care nu ţi-L poate răpi o lume întreagă.

23. Eu sunt acolo, Căruia trebuie să I te dăruieşti cu totul. Astfel nu mai trăieşti în tine, ci în Mine, fiind scutit de orice grijă[5].

*

Din necesitatea de a reţine cât mai fidel experienţele trăirii mele religioase am ales exprimarea în versuri.

Deşi experienţele mele apar în poezii, în poezia mea nu e nicio *metaforă*, *figuri de stil* şi *procedee stilistice*.

Exprimările poeziilor mele sunt simple, cât mai simple şi sincere comunicări ale unor lucruri văzute, trăite, simţite şi înţelese, pe cât am putut eu, şi pe care le-am pus în versuri în încercarea de a le exprima[6].

[5] Avem în text o acoladă, în care scrie: *Pentru* poetul Filipaş*, pe care l-am văzut* la TV*.

[6] De aici încolo urmează paginile caietului. Pe pagina primă, titlul e scris în locul alineatului, în paralel cu textul pus în pagină.

Am notat aici, nu ceea ce *am gândit*, ci ceea ce *mi s-a descoperit*, mie, nevrednicului, prin rugăciunea inimii, a lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”.

Am văzut, am auzit, am simţit, am gustat cu mirosul, cu pipăitul, cu spiritul şi cu trupul meu duhovnicesc, pe care l-am văzut în diferite feluri şi forme, precum şi cu ajutorul celorlalte trupuri duhovniceşti.

Am înţeles, am văzut, mi s-a descoperit o lume nouă, un univers nou prin Duhul lui Dumnezeu, şi făcând parte din ea, prin trupul lui Iisus, Biserica Sa, am participat şi am trăit, încă particip şi trăiesc, şi simt şi înţeleg prin acest trup ceresc, prin Împărăţia lui Dumnezeu, care mi se dăruie.

Căci s-a împlinit cu mine făgăduinţa de la Vladimireşti: „În inimile care Mi se încredinţează Mie şi mă cheamă cu tot dorul, voi coborî Eu cu tot cerul şi voi face din ele altarul Meu”.

Eu sunt permanent un altar, între altare arhitectonic legate între ele. Aşa mă văd în timpul rugăciunii, deşi sunt un mirean!

Realizarea feciorei e primordială în obţinerea mântuirii. Numai *în* şi *prin* feciorie e posibilă creaţia spirituală şi în ordinea fizică. Din sfânta feciorie se naşte lumea în Iisus.

6956. În Duh Sfânt[7] altar sunt eu,
strălucind altar, altare,
se alătură mereu,
forme, fulgere-n schimbare.

[7] În vederea extatică m-am văzut adeseori ca *un altar ceresc*.

Exprimarea viziunilor mele au avut nevoie şi de o exprimare armonioasă, melodică[8].

*

Ce priveşti aici e doar *umbra* trăirilor mele de pe vremuri[9].

*

Nu uita să reflectezi asupra fiecărui cuvânt şi a fiecărei expresii, a fiecărui vers şi a fiecărei strofe.

Şi, mai ales, asupra a ceea ce reiese din ansamblul lor, din cel *insesizabil* şi *etern*, din care ele s-au rupt, rămânând ca *fragmente mărturisitoare* ale Paradisului.

Sunt frânturi de cuvinte.

[8] Text scris transversal.

[9] Acesta e marele adevăr al cărților și al manuscriselor sale: sunt numai o palidă exprimare a trăirilor sale extatice și a vieții sale atât de plină de suferință.

12 poeme din 12 strofe fiecare, semnificând fiecare pe Sfânta Treime şi omul, de trei ori în fiecare.

*

Cuvinte şi versuri, idei ambigue…

Am un vers al răsfrângerii şi al completărilor în ansamblu, pentru a susţine bolţile veşnicei perfecţiuni.

Ce avem aici nu sunt propriu-zis *poezii* ci *mărturisirea unor viziuni*, în această formă, pentru ca să le pot reţine în memorie.

Aiud, 1963

α – ω

Înduhovnicire[10]

Scrisă în Zarca Aiudului,
1963-1964[11].

Fecioara este *Împărăteasa cerurilor*. Titlul iniţial: *În Spirit /Viziuni*.

„Ritmul ce îmbină frumuseţi,
Dorul ce te-nvăluie sunt Eu;
Te atrag, să Mă priveşti mereu…
Căile spre Mine să le-nveţi…

Jertfă şi iubire, rai din Rai,
Fiului şi Duhului s-o dai!”
Voia mea în voia Ta o-nchin;
Tată, fiu primeşte-mă!...Amin…[12]

Fiinţa-nlăcrimată piere-n valuri;
Adânci fiori din slavă o topesc,
Înviere-n Duh, lumină fără maluri,
Din Tatăl, ceruri, fulgere ţâşnesc…

– Iubita mea, lumină-mbrăţişată
De roţile Puterilor din cer,
Izvor eşti, de cântare ne-ntinată,

---

[10] Poemul e cuprins în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 72-79.
Însă textului de aici, deși *o variantă* a poemului editat în primul volum, nu îi mai numerotăm versurile ca *versuri noi*.
La fel vom face și în cazul celorlalte poeme, cărora Fericitul Ilie le-a dat *o variantă înfinală* în primul volum din colecția de față.

[11] Paralel cu primele două strofe ale poemului, pe partea dreaptă a paginii, sus, există o însemnare ştearsă în mod parţial, dar care se mai observă: „Redacţia. *Telegraful Român*, Sibiu, Strada 1 Mai, Nr. 35, Abonament pe un an, 30 lei, Cont. Nr. : 45. 10.4.09.2”.

[12] În faţa ultimelor două versuri a scria *Ego*, cu sensul că: *eu spun astea lui Dumnezeu Tatăl, Care îmi vorbeşte*.

De zbor de Îngeri ce ne smulg din ger.

Fecioară-n alb văzduh încoronată,
Ce naşte-n inimi Soarele din cer,
În duh, în trup, în glas îmbujorată,
De roiuri de miresme, de mister…[13]

Mireasa veşniciei se arată!...
Plin de iubire, nu ştiu ce să-i cer!...
Văd Pruncul Ei, simt braţele de Tată
Şi trupul meu e *templu* şi e *cer*!...[14]

Spiritul meu, în Tatăl e oriunde…
E nevăzut, e veşnic, şi e viu…
Una în Fiul – taina mă pătrunde,
O strălucire-n duh şi-n trup: sunt fiu!

Cu Duhul Sfânt, sufletul meu, e zare,
Înfiorare, curgere, izvor,
Nimb de culori în melodii, schimbare,
Crucificat în Soare, curg în nori[15]…

Sufletul meu e întreitul sfeşnic
Ce arde-n faţa tronului ceresc
Şi-n trupul mistic, cu mireasa-n veşnic
Extaz, din veac plinindu-mă, slăvesc!...

Iubirea-n Duh mă umple de miresme;
Azi, tainele trăite le dezleg[16];
Trupul şi mintea sunt catapetesme,
Cu florile simţiri miez culeg.

Cresc aurii, roz-albele văzduhuri,
Mii de culori şi forme se-nteţesc;
La margini, Îngeri, fulgere şi duhuri
Ţes un măreţ veşmânt împărătesc.

Neprihănirea-n Îngerii dulceţii
Şi frăgezimea spiritului pur

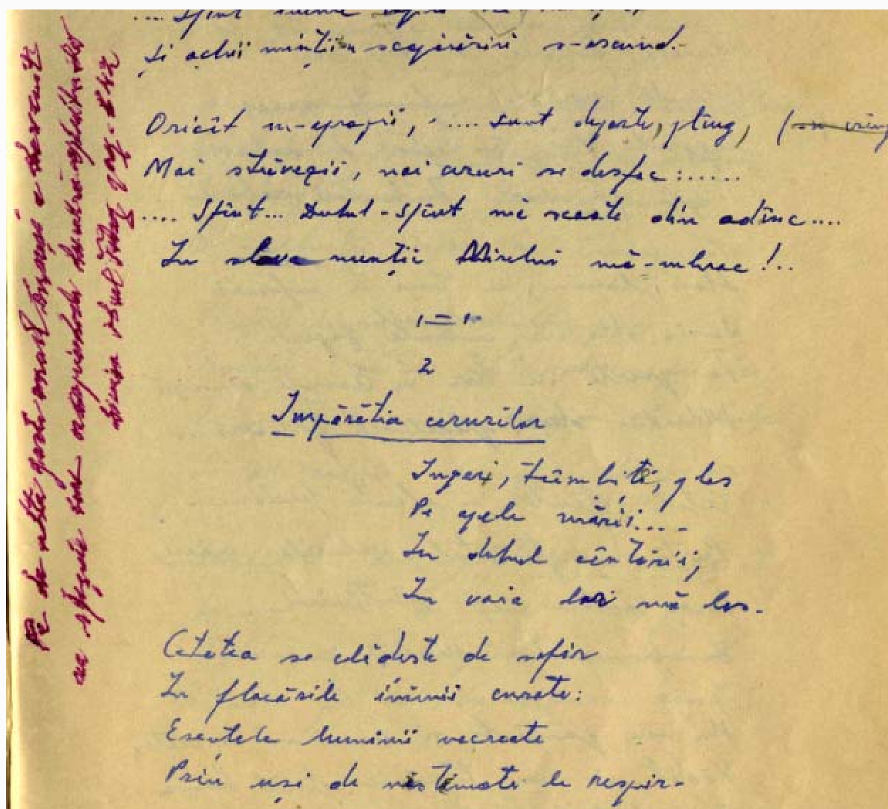
---

[13] V: *De roiuri de miresme ce nu pier.*
[14] V: *Şi trupul meu e templu, e în cer!...*
[15] V: *În slava Crucii, către Soare, nor…*
[16] V: *le-nţeleg.*

Îşi freamătă valurile vieţii
Pe trâmbiţe de aur în azur!...

Împărăţia cerului roieşte
Dintru lumina vieţii fără fund…
…Sfânt, inima topită se răneşte…
Şi ochii minţii-n scăpărări s-ascund.

Oricât m-apropii…sunt departe, plâng,
Mai străvezii, noi ceruri se desfac…
…Sfânt, Duhul Sfânt mă scoate din adânc…
În slava nunţii Mirelui mă-mbrac!...[17]

[17] Paralel cu ultima strofă a acestui poem şi cu strofa poemului următor, care sunt scrise cu cerneală albastră, apare o însemnare de maturitate a Fericitului Ilie, probabil după ceea ce citise, de la noi, pe Sfântul Simeon Noul Teolog, în ediţia părintelui Ică jr., cu pix roşu, foarte greu lizibilă.
Şi totuşi, textul de acolo este următorul: „Pe de altă parte, omul însuşi a devenit *un sfeşnic* în apropierea* luminii* spirituale*, Sf. Simeon Noul Teolog, p. 142*”.

Împărăţia Cerurilor[18]

Îngeri, trâmbiţe, glas
Pe apele mării…
În duhul cântării
În voia lor mă las.

Cetatea se clădeşte de safir
În flăcările inimii curate;
Esenţele luminii necreate
Prin uşi de nestemate le respir.

Culori din zori, amiezi şi din amurg
Mi-apar; miresme, forme vii şi grai…
…Patru puteri în cruce-n drum spre rai…[19]
Din Soarele din mijloc ceruri curg.

Sorbit de zbor şi glasuri îngereşti,
Spre curţile de aur, din aripi de gând,
Suspin voi da, lumina să Ţi-o cânt,
Arzând în slava bolţi-mpărăteşti!...

Mireasă, – Feciorie în trei sori –
Blândă surâzi, înfiorată prinzi,
Logosul Viu în ape de oglinzi;
Temple pe nori strălucitori, cobori…[20]

Slavă, lumini, în trup te înfioară,
Surâs din cer, sclipirile zăpezii,
Te poartă-n har, în Soarele amiezii,
Al Mirelui dar, părelnică[21] fecioară…

---

[18] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 80-87.

[19] Paralel cu strofa aceasta, şi referitor la v. 3, cu pix verde, apare un desen, o cruce, în care, pe verticală e Tatăl, sus, şi jos, omul iar pe orizontală e Fiul la dreapta şi Sfântul Duh la stânga. Adică apare crucea şi numele: Tatăl, Fiul, Duhul, omul.
De la crucea verde, pleacă o săgeată în jos, unde a scris, tot cu verde, următoarea explicaţie lapidară: „Treimea coborâtă în om ne duce spre Sine, în Împărăţia Cerurilor".

[20] Textul a fost corectat, după cum observăm din manuscris, cu pix roşu.

[21] Cu sensul de: *pari că eşti fecioară, te araţi ca fecioară*.

Cetate sfântă-n sfântă feciorie –
Purtând veşmântul valurilor mării,
Locaş iubirii şi neîntinării,
De frumuseţea Mirelui…mai vie!...

Un nou pământ şi ceruri noi s-arată,
Vădit şi mai temeinic decât huma…
Iar sufletele trupuri şi-iau acum;
Lumină din lumină preacurată.

Dulci zările respiră, se-mpânzesc,
Verde, roz-alb ca florile răpite
De-un vânt uşor, miresme pribegite
Privind la Îngeri, sfinte poposesc…

…Sfânt…Duhul Sfânt ne poartă ca să ştim,
Ne murmură în pânze la corăbii,
Cu sufletele suliţe şi săbii
Spre frumuseţea cerului ţintim!...

Din dorul viu, din calea-ndepărtării,
Cuvântul, Tatăl înapoi ne cheamă,
Şi dragostea de fecioria mamă,
Şi-albaştrii îngeri ai însingurării[22].

Nestăvilirea spiritului pur
Rodeşte în adâncul nefiinţei;
Te simt în mine reazim al voinţei[23]
Şi al rotirii lumilor din jur.

Sfinţită-n Duh făptura se-nmulţeşte,
Lumina Ta în mine e ca vinul
Şi trupul Tău e pâinea, e seninul…
Cresc fiii Tăi, Dumnezeirea creşte!...

---

[22] Cu pix verde, în partea stângă a textului, între acolade rotunde, Fericitul Ilie a scris: *Sfinţii. Sfinţii lui Dumnezeu sunt îngerii albaştrii ai însingurării, adică cei care s-au sfinţit pe ei înşişi, s-au însingurat pe ei înşişi de cele ale lumii pentru albastrul cerului, pentru Împărăţia lui Dumnezeu.*
[23] Sprijinitor, întăritor al voinţei mele, ești Doamne!

Spre Dumnezeu[24]

Roată de foc
În cer se roteşte…
Lumina fără loc[25]
În veci mântuieşte…

Treime Sfântă, sfântă-mpărtăşire,
Dumnezeire, îndumnezeire;
Triunghiul, crucea, Duhul, porumbelul,
Îngeri[26] şi fii asemeni întru El.

Lumina neclintită, de oglindă…
Uimirea minţii, oare…s-o cuprindă?!
Făpturile ce nu mai prididesc,
Îngeri pe nori şi zorii Îl vestesc!...

Pe inima topită în amiezi,
Din Soarele[27] iubirii curg zăpezi…
Miresme care fumegă în flori,
Blânde furtuni de fulgere, viori…

Lumina ce ţâşneşte din havuz,
Din depărtări mi-adie în auz…
…Susurul dulce…al viului izvor…
Vine-adumbrit de-al Îngerilor zbor.

Că uneori, parcă uitând pământul,
Furat de cânturi Îi aud cuvântul;
Mă simt în Duh[28] şi văd prin Duhul Sfânt…
…Sui în lumina veşnică şi cânt!...

---

[24] Iniţial, poemul se numea: *Dumnezeu*. Fericitul Ilie a revenit şi a schimbat titlul, punând cu pix roşu pe: *spre*.
Poemul este inclus în:
Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 88-95.
[25] Sintagma: *fără loc* e o adăugire târzie a autorului, scrisă cu pix roşu.
[26] În paranteze rotunde, sub cuvântul *Îngeri*, apare nota explicativă: *Făpturi*. Nota e făcută de la început, de când a fost făcut manuscrisul. Autorul a vrut să spună că Făpturile pe care le vedea în mod extatic le consideră *Îngeri*.
[27] Există o corectură a autorului făcută cu creionul, unde a pus majuscula de la acest cuvânt.
[28] Majuscula a fost pusă cu creionul.

Din Duh născut, de Tatăl infinit,
Lumină-n cer Cuvântul m-a-nălţat,
În sânul Său, la curtea-mpărătesei
Nuntaş, Dumnezeirii şi Miresei!...

Eu Te-am[29] iubit lumina mea din cer,
Tu m-ai primit în Duh şi Adevăr[30],
Te-aud, Te văd şi Te privesc în faţă[31]
Iubire, Har, Creaţie şi Viaţă…

Cu cât mai mult de neguri mă dezleg
Făpturile din cer mi se aleg[32];
Şi Duhul prisoseşte că n-am mări
Ca să cuprind făpturile[33] din zări.

Şi n-am puteri, nici cântecul mai verde;
Făptura mea-n făptura Lui se pierde;
În bucurii şi în culori plăpânde
Plutesc prin mine darurile blânde.

Inima vieţii din altar, Hristos,
Ne rodeşte-n inimi cerul luminos
Slava umple golul, rănile, mereu;
Creşte-mpărăţia, creşte Dumnezeu!...

Nu[34] erai în mine, eram gol şi orb!...
Azi cobori la mine, în priviri Te sorb;
Zămisleşte-mi iazul dulcii fericiri
Să-nfloresc în trupul sfintei veşnicii.

Mă ridic în Duh, în abur subţire,
În misticul trup – altar, mănăstire –
Şi Te simt în sânul cald şi fecioresc,
Soare Viu din slava tronului ceresc!...

---

[29] Ibidem.
[30] Majusculele ne aparţin.
[31] Ibidem.
[32] Le văd mai bine, pot să le disting.
[33] În M cuvântul a fost şters şi a fost scris, în paranteze rotunde: *minunile*.
[34] În loc de *Nu*, era varianta *Tu* în forma primă a manuscrisului.

Mireasa Vieţii[35]

Când timpul e templu
În Duhul comteplu…

Din negură s-o rup
Binecuvântă, Avva[36]!
Iubitei mele-n trup,
Bisericii, dă-i slava![37]

Dă-i duhul de argint
Şi harul bucuriei
La sânul ei s-aprind
Dulceaţa fecioriei.

Ca să primesc prin ea
Lumina în făptură;
S-o simt în mine, a mea:
Fecioară, vieţii gură…

Azi împărţită-n doi
Fiinţa noastră una
Să curgă în şuvoi
Făpturi spre zări, într-una…

---

[35] Primele nouă strofe ale poemului au fost numerotate de către autor iar ultimele trei sunt nenumerotate.
Poemul a fonst inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 96-98.

[36] Tată ceresc.

[37] Urmau două strofe, care au fost haşurate de către Fericitul Ilie şi care vor fi utilizate ca strofele 7 şi 8 ale poemului de faţă, în varianta sa finală.

Conţinutul lor e următorul:

Fiorii armoniei tale,
Ce te-mplinesc înmiresmând,
Sfântul mişcărilor veşmânt
Deschis în zori căilor Sale.

Te-nalţi în frăgezimi cântării
Pierdută-n duh şi limpezimi…
…Mireasma ta din adâncimi
Sărută marginile zării.

Ca să-nflorim în cer
Misterul ce ne paşte,
În duh şi adevăr
S-ajungem a cunoaşte.

*

*   *

Laudă-n[38] veci, mărire Ție
Surâs alb dulce luminos
În dăruire lui Hristos…
…Cunună vieţii, veşnic vie!...

Fiorii armoniei Tale,
Ce te-mplinesc înmiresmând,
Sfântul mişcărilor veşmânt
Deschis în zori căilor Sale.

Te-nalţi în frăgezimi cântării
Pierdută-n duh şi limpezimi…
…Mireasma Ta[39] din adâncimi
Sărută marginile zării.

Adâncul mării Tale-n valuri
Când bântuit e de furtuni
În palme sfinte îl aduni
În nori şi ploaie către maluri…

Izvorul vieţii, apa vie,
Din carul tras de Heruvimi,
În laudă de Serafimi
Stă-n Prunc la sânul tău, Marie!...

Şi Pruncul e în sân la Tatăl,
Şi Tatăl pururea în El,
Şi fiii Săi, în Duh, la fel,
În sân de veşnicii, la Tatăl!

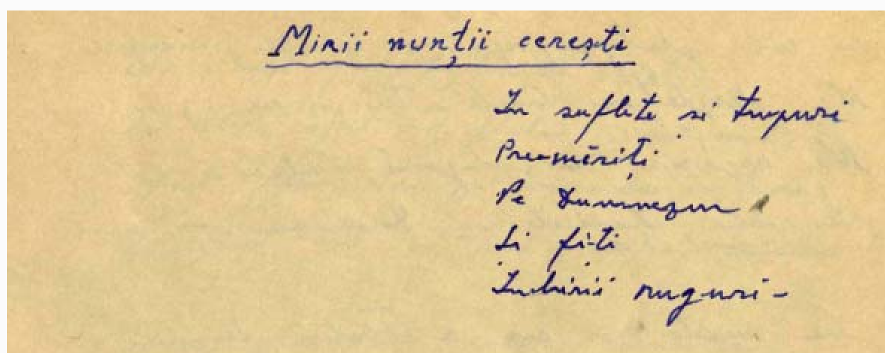
Domn peste vremi şi peste gânduri,
Peste vârtejul creator,
Dumnezeu-Fiu, Cuvântător
De ceruri noi şi noi pământuri!...

---

[38] Poemul de față a fost unit cu poemul precedent sub titlul de *Mireasa Vieții* și a fost editat în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 99-104.
[39] Majuscula de aici e singura modificare făcută de către Fericitul Ilie în perimetrul strofelor haşurate.

Mirii nunţii cereşti[40]

În suflete şi trupuri
preamăriţi
pe Dumnezeu
şi fiţi
iubirii ruguri!

De frumuseţe creşteri suntem, zbor
Prin Duhul-Sfânt, o strălucire pură…
…Şi cum plutim, în joc izbăvitor[41],
Abisele, cărările ne fură…

Iubite, ţie, farmecele mele,
Sunt oglinzi de ceruri în privirea ta
Şi darurile împliniri spre stele:
Copiii, noaptea, ne vor lumina.

Cădelniţă iubirii pe pământ,
Un singur trup spre Rai cu două porţi,
Mire – mireasă, naşterii veşmânt,
Să ne privim din fii şi strănepoţi…

Din mâna sfântă a Tatălui în mine
Ai apărut creaţie, mireasă…
…Când Duhul Sfânt extatic îmi revine

[40] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 105-111.

[41] În locul lui *izbăvitor* există şi alte două variante: *curtenitor*, prima variantă respinsă, apoi: *îmbietor*, care şi la aceasta a renunţat Părintele nostru.

Pe cerul meu eşti iar împărăteasă…

Şi cum plutim spre-a cerului mărire,
Ne despletim inele: tu şi eu,
Ne regăsim o singură iubire
În Mire, Împărat şi Dumnezeu.

La nunta-n cer a Fiului, Luminii,
Arzând în noi miresmele nuntirii,
Înalţi şi drepţi ca stelele şi crinii
Slujesc aleşii, Îngerii şi mirii!...

Pur, strălucirii veşnice-n altar,
Printre culori o sfântă-nvăluire,
Eu cu iubita-ncununat dispar
În Adevăr, iubire în Iubire…

Şi numai duh, pe căile cereşti,
În slava nunţii Fiului plutim,
Cu trupuri noi de temple-mpărăteşti…
Pe Tine, Doamne, veşnic Te slăvim!...

Ierusalim, nou Ierusalim,
Cobori în har, în inimă, la noi…
De ziua nunţii darul îţi primim
Îngerii, pruncii, tainele în roi!...

Din Sânul Sfânt[42] făpturile create
În slava sfântă a Fiului sunt una,
Sfânt preamărim pe Dumnezeu în toate
Şi cerul tot şi noi suntem cununa!...

Trup preamărit, ceresc, biruitor,
Lumina vie spulberă pustiul…
…Izvorâtor în duh, mângâietor,
În fiecare dintre noi e Fiul!...

Şi toate sunt în noi şi noi în toate,
De ziua nunţii se deschide cerul!...
O, vai de cei ce-au prăbuşit în noapte,
Cu mâna lor, lumina şi misterul!...

[42] Dumnezeu Tatăl.

6960. Veşnică pe cale[43],
Leagă-n în pustiu,
Lumina pătrunde
Tot ce este viu.

[43] Această strofă a fost scrisă cu creionul, la finalul poemului anterior, care a fost scris cu cerneală albastră.

Omul fiu[44] sau *Imnul luminii*[45]

[compus în anul 1962, pe când era în închisoare]

„Iubiţi lumina, ca să fiţi fii
ai Luminii”.

Mireasa mea de dincolo de lume,
De dincolo de ceruri pieritoare
…Din aburi de miresme şi de spume
Tu îmi apari *lumină-ndulcitoare*.

Culorile-ţi dau zâmbetelor sfinte
Şi formelor adânc şi înţeles.
Ocean, melodiile-n fierbinte,
Duc Îngerii veşmântul tău ales!...

Cenuşăreasa gândurilor mele
Şi flăcărilor inimii potir,
Plămada vie a spuzelor de stele
O porţi în Fiu la sânul de safir.

Împărăteasa lumii peste nori,
Văzduh senin de aur şi argint,
Înmiresmezi furtunile cu flori
De fulgere-n adânc când te presimt!...[46]

---

[44] Iniţial, poemul era numit: *Omul nou*. În mod evident, ca o contraofensivă duhovnicească la caricatura idealizatului şi utopicului *om nou socialist*.
Poemul a fost inclus, sub titlul *Omul fiu*, în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 112-119.

[45] Al doilea titlu al poemului şi anume *Imnul luminii* e scris cu creionul, alături de anul *1962*. Faţă în faţă cu moto-ul actual al poemului, tot cu creionul, e scris următorul citat: *Eu caut o inimă curată și acolo e locaşul Meu de odihnă*, *Imitatio Christi*, cartea a IV, cap. 12.
Oriunde Fericitul Ilie găsea un pasaj care se potrivea în formă, în descriere experienţelor sale mistice, el îl lua şi îl alătura gândirii sale, chiar dacă acel citat aparţinea unor cărţi eretice, eterodoxe sau păgâne.
Însă, prin acest lucru, nu punea semnul egal între *experienţa mistică ortodoxă* şi alte *experienţe religioase*, ci se bucura să observe moduri diverse de exprimare a unor lucruri asemănătoare cu experienţele sale.

[46] Sub această strofă, Fericitul Ilie a scris, în creion, despre sine, că este: „Un poet apus înainte de a se fi născut”, înainte de a fi cunoscut altora.

M-au împlinit[47] sclipirile din soare
Şi zorii albăstrii, să mă desfac
Din pânza grea a nopţii care moare,
Şi chipul meu îl înfloresc în veac!...

Când floare albă, duhul Tău, Fecioară,
Mă-mprejmuie şi fiinţa mi-o pătrunde,
Blând, Dumnezeu în suflet îmi coboară[48],
Îmi arde-n trup lumina-n mii de unde…

Când te culeg din lauda de Îngeri
Într-un surâs mai dulce îmi grăieşti:
Copilul meu, aş vrea să nu mai sângeri,
Oglindă-n Rai, când vii să te-adumbreşti…

„Fecioară, nimb, coroană de lumină,
Învăluieşti viu, soare lucitor,
Prunc-Dumnezeu, ce astăzi e la cină
Cu robul Său în pieptu-mi arzător!”

…Şi-acum, în Duh, lumină în Lumină,
Mi-e trupul: *templu*, inima: *altar*,
De ceruri noi făptura este plină…
…Din Dumnezeu în Dumnezeu apar![49]

Fiu al Luminii între două lumi,
Sabie întinsă, jertfă şi hotar,
Şi pisc bătut de fulger şi furtuni,
Stau în lumina Tatălui, în har!...

Flacăra vie creşte în inele,
Aureole, zori şi aurore…
…Şi ceruri noi, pe viscole de stele,
Se întrupează peste loc şi ore!...

Pulsează ritmul inimii cereşti

---

[47] V iniţială: *M-au răcorit*.
[48] O altă variantă, ulterioară: *Un mire blând*.
[49] O a doua variantă, ulterioară: *Lumină din lumină ard, transpar!*
Uneori, Dumnezeiescul Ilie schimba rânduri, texte, ca să le explice mai bine, să fie şi mai înţeles, nu pentru că *greşise* ceva anume ci pentru *transparenţa mesajului* său.
De aceea alegem varianta *cea mai bună*, cea mai proprie textului, a desfăşurării normale a textului şi nu, în mod neapărat, înţelegerile explicative. Pe acelea le punem la note, ca unele care sunt *în acord* sau aduc *o altă lumină* textului.

Şi în lăuntru, şi-n afară, veşnic,
În lauda de glasuri îngereşti:
– Mărgăritar e lumea, tron şi sfeşnic!

[14 ianuarie 1979]

Am citit[50] azi că ştiinţa a ajuns la concluzia, cum că cosmosul, după *marea explozie*, pulsează.

Universul are *un ritm*, un puls al său.

Eu am simţit şi am văzut în duh *pulsul*, răsuflarea divină a lumii spirituale.

Normal ar fi ca lumea materială, care o reflectă pe cea spirituală, să aibă şi ea *respiraţie*, *puls* sau *ritm*, pe diferite trepte, în spaţiu şi timp.

---

[50] Această însemnare a fost inclusă în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 120.

Trup ceresc[51]

„Şi ce vom fi
nu s-a arătat încă,
ci ştim că
atunci când Se va arăta
El fi-vom asemenea Lui”
(I In. 3, 2).

Încununat hristic,
Sfântă-mbrăţişare,
Trupul creşte mistic,
Laudă, ’nchinare!...

Daruri îi dau sorii,
Dulce-ntâia oară
Îşi desfac fiorii,
Cerul înfioară…

Din spumele zării,
Trup fecior, fecioară,
Pe întinsul mării
Surâzând coboară…

Duhul slavei ţine
Bolţile cereşti,
Marginile fine:
– Veşnic tu pluteşti.

Trup ceresc, în şoapte,
Scânteiezi viu, pur;
Roadele sunt coapte,
Ziua de azur!...

Din izvorul vieţii
Fulgeră senin,
Flacără, asceţii
În corăbii vin…

---

[51] Idem, p. 121-126.

Limpede, prielnic
Miez de primăvară,
Fraged, feciorelnic
Farmec ne-nconjoară.

Spiritul lucrează,
Viaţa o desfată,
Şi-o îmbrăţişează
Cu dulceţi de fată.

Veşnică ardoare,
Îngeri în ocoale,
Melodii în floare,
Cresc la sân şi-n poale.

Mire-ncoronat,
Dulce ţi-e aleasa…
Pe tron de-mpărat,
Lumina, crăiasa!...

În Tine e viaţa
Şi viaţa e lumina
Lumii, şi e faţa
Tatălui şi cina…

La ospăţul nunţii,
Dumnezeu şi omul
Poartă-n nimbul frunţii
Sămânţa[52] şi pomul.

---

[52] Iniţial era: *Logosul*.

Transfigurare[53]

Formele rotunde,
Sprintene ovale,
Linii moi şi unde
Ferecă simboale.

Inima-şi deschide –
Bolţi nepământene –
Spaţii noi, avide,
Vieţii cosânzene…

Dragostea îi umple
Fagurii cu miere,
Zumzetele suple,
Zborul, cu tăcere!...

Vii, lucide, clare
Plăpânzimi de zori
Duc întru cântare
Mistice vâltori.

Sfânt potir, crăiasă
E întreaga fire…
…Candelă, Mireasă…
Veşnicului Mire…

Flori întru cununa
Vieţii-mbujorate,
Toţi în Duh sunt una
Slava Lui în toate…

Tronurile-n jurul
Spiritului veşnic
Oglindesc azurul
Ard lumina-n sfeşnic.

Duhul Sfânt roieşte
Sfântă bucurie…

---

[53] A fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p.128-134.

Viaţa înnoieşte
Pruncul Tău, Vecie[54]!

Stă unit în Fiul
Cerul cu pământul;
Sângeră pustiul,
Duhul e ca vântul…

Fulgere-n furtună,
Te sorbim, Iisuse,
Roada Ţi-o adună
Florile nespuse.

Maică şi Fecioară,
Înveliş de pară[55],
Fraged înconjoară
Pruncii să nu piară…

Fiul Dumnezeu
Ne deschide cerul,
Prunci la sânul Său
Să-nflorim misterul![56]...

---

[54] Tată ceresc.
[55] Înveliş de pară de foc. Învelişul, apărarea noastră dumnezeiască, prin rugăciunile Prea Curatei Stăpâne.
[56] Să explicăm lucrurile dumnezeieşti ale îndumnezeirii! Să le facem cunoscute, în extenso, tuturor acelora, care vor să îşi sfinţească viaţă.
Acesta e mesajul: să explicăm viaţa celor care se îndumnezeiesc, pentru ca să îi atragem şi pe alţii la comuniunea cu Dumnezeu.

Creaţie[57]

Spre Cel ce eşti Lumină şi Putere
Şi Veşnicie, Viaţă fără margini,
Nou mă ridic, străfulger din cădere,
Să Te privesc în simţuri şi imagini.

Îngăduie, Părinte, Sfinte Tată,
Făclie de lumină în furtună,
Mai tare să s-aprindă şi să ardă
În răsărit de soare şi de lună!...

Fă ca din nou în piepturi să răsune,
Viaţa cu valuri, fulgere şi nori,
Să-mi joace-n ceruri stelele în strune
Spre slava Ta-n serafice-alergări…

Dă-mi fecioria fragedă din poale,
Cu mugurii şi florile deschide,
Sfinte-ntrupări de aur în simboale,
Să trezesc iar uitate paradise.

Când te privesc rotindu-te în mine,
Te despleteşti pierdută, graţioasă,
Ai strălucirea Duhului în vine,
Ca să m-atragi mai dulce, mai frumoasă!

Creaţie a bunului meu Tată,
Când te desfaci din mreje şi din rochii,
Cerul, pământului goală te arată[58],
Ca să-ţi sărut şi tainele şi ochii.

Sublimul Dumnezeu azi ne priveşte
Din toate, din lăuntru, din afară;
El ne-a iubit din veci şi ne zideşte
Copii şi prunci pe-ncununata scară…

---

[57] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 135-147.

[58] Lumina dumnezeiască şi cele care se văd în ea se arată în toată transparenţa, în toată *goliciunea* lor celui care are vedere dumnezeiască.

Când trişti şi goi şi pustiiţi de plângeri
Ne dezlipim de viaţă şi de humă[59],
Ne saltă-n ceruri aripi noi, de Îngeri,
Şi *fii în Duh* te recunoaştem *mumă*[60].

Cum ne priveşti, întreaga existenţă
Şi veşnicia însăşi i-o clipire,
Ne-mbrăţişează prunci, în chintesenţă:
E nemuritoare şi noi ţâşnim iubire.

Mireasma Ta-n serafică splendoare,
Dorinţă, dor din suflet ne alungi;
Ne creşti la sân în lacrimi şi vâlvoare
Sub mângâierea pletelor prelungi.

Din veci de veci făptura se arată
În slava Ta şi-a Pruncului Miresei:
E templul Tău, Fecioară-ncoronată,
În alb văzduh veşmânt Împărătesei.

…Lui, laudă de Îngeri în auz!...
Tu inimă fii candelă s-aprinzi,
Făclia bucuriei din havuz
Ce-şi varsă frumuseţea în oglinzi!...

---

[59] Când ne despătimim, când ieşim din patimi şi din poftele lumii.
[60] Recunoaştem lumina dumnezeiască drept *mama noastră* care ne-a născut la viaţa veşnică.

Rugăciune[61]

Rugaţi-vă neîncetat!
(I Tes. 5, 17)

Primeşte-mi fecioria
Încununată-n laur,
Ascultă-mi bucuria
Simţirilor de aur!...

…Din zorii tinereţii,
Din tot ce Tu mi-ai dat,
Din fagurii vieţii,
Din tot ce am aflat.

Sorbit de profunzimea
Atracţiei ce-o simt,
Rodeşte-mi frăgezimea
Pornirilor de-argint[62].

Adâncul rugăciunii
De laudă şi jaruri,
Din fulgerul furtunii
Primeşte-mi-l în daruri…

Când arderile mele
Din trup şi din gândire
Străfulgerează-ne ele
O nouă moştenire.

Împărăţie trează,
De templu şi de aştri,
Cu Îngeri ce veghează
Stând cerului pilaştri.

Cu Sfinţii, aurore,
Sub bolţi cuvântătoare,

[61] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 142-147.

[62] A pornirilor şi simţirilor sfinte din fiinţa mea.

Când orice formă-n spor e
Spre viaţă şi spre Soare…

Căci tot ce Tatăl are
A dat Fiului Său…
…În trupuri şi cântare,
Măriţi pe Dumnezeu!...

.....…………………….

Fecioara mea iubită
Încununată-n nouri,
Lumină-abia zărită
Pierdută în ecouri…

…În limpezimi de toamnă
Sunt rarişte în vânt…
…De dor de Tine, Doamnă,
Tot laud şi tot cânt!...

Cu flăcările mele
Din inimă arzând,
În ceruri cresc inele
Pe feciorescul gând.

Şi lacrima şi floarea
Fiorilor cântării
Ţi-aduc în dar ninsoarea
Troienelor-nchinării[63].

[63] Aduc lui Dumnezeu ninsoarea curăţiei şi a fecioriei mele duhovniceşti.

Logodna inimii[64]

Fecioara îndrăgise
O floare verzuie;
De-atunci în zori tot suie
Spre zările deschise.

Când Înger, când inel e,
Făclii, adâncul ei…
Când trupul e de stei[65],
Simţirile sunt stele…

Un dor din veci de Mire
Din noapte o cuprinde;
Uşoară se aprinde
Mai albă, mai subţire!

El jar, acum e soare
Iar ea: albastrul, cerul…
…În jurul lor misterul
rodeşte, nins de floare!

El: faptă ne-nţeleasă,
Lumină roz-verzuie;
Ea: dulce-străvezie
Mireasă şi mireasmă.

El: întreitul sfeşnic,
Ea: inima, altar,
Biserică în har,
Mireasă Vieţii, veşnic!...

...……………………..

Izvor de apă vie,
De ceruri; Dumnezeu
E şi-n lăuntrul meu
Prin Pruncul Tău, Marie!...

---

[64] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu şi viaţa sa, comentate de către ucenicul şi fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş*, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 148-152.

[65] *Stei* = stâncă ascuţită sau bucată compactă dintr-o materie solidă.

…Peste izvorul vieţii
Două cununi rotesc;
Pe ele-n tron ceresc
Iisus, Chipul dulceţii…

…Jos: mare fără maluri,
Deasupra: nori de Îngeri…
…Treime, tuni şi fulgeri!….
Noi Te slăvim din valuri…

O muzică respiră
Din orişice mişcare,
O laudă-nchinare
Ce satură şi miră!...

În ora asta gravă
De-aici, Împărăţie,
În Duh văzută mie,
Îngenunchez în slavă…

Cânta-voi *Aliluia!*,
Voi preamări Cuvântul,
Cu cerul, cu pământul,
Cu Sfinţii…*Aliluia!*...

Nori roz-aurii, care înviau luminos în nimbi din străvezimi, roind muzică roditoare şi aromitoare în valuri lăuntrice şi din afară învăluitoare.

Cântau şi înfloreau norii adâncurilor din porii alcătuirii şi vinele fiinţei lor difuze.

6964. Nori luminoşi,
Roz-aurii de cântec,
Izvorau din adâncuri,
Din nefiinţă,
Din cerul ascuns,
În fragede sânuri,
De viaţă, de pur,
Difuzându-şi cântarea,
Fiinţa, …arzând
Pe sufletul meu ca o boare suflată!

Biserică în slavă[66]

[scrisă, aproximativ, în anul 1962]

„Şi toate acestea
le-am văzut”[67]

Eu te-am văzut în cer, lumină,
Şi bucurie-n mii de graiuri,
Când nori de Îngeri cântă-nchină
Gurii* ce fulgeră din roiuri!

În bolţi, în tremur stau, Stăpâne,
Copiii primei bucurii,
În ritmul inimii să-ngâne
Fiorii glasului dintâi…

Pe înălţimile Miresei
Cerescul foc şi tron coboară:
…Altar…cununa-Împărătesei
Iar trup, Biserica-Fecioară…

Dumnezeirea: Una-n Trei.
În faţă, Tatăl scânteiază,
În Prunc stă Fiu la sânul Ei,
Din Tatăl Duhul radiază! …

Rodeşte noul rai prin Tine,
În minte, inimă şi viaţă,
Şi Creatorul creşte-n mine:
– Mireasmă, muzică, dulceaţă…

---

[66] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 153-159.

[67] Poemul e scris cu stiloul, cu culoare albastră.
În anul 1987 a fost adnotat de către Fericitul Ilie, care a scris cu pix de culoare roşie următoarele cuvinte, sus, sub titlul poemului şi al începutului de pagină: „De faţă a stat împărăteasa, de-a dreapta Ta, în haină aurită îmbrăcată şi felurit împodobită” [David, Ps. 44, 10], *cf. Filocalia [românească]*, vol. 6, Sfântul Simeon Noul Teolog, *Întâia cuvântare morală*, p. 150.

Iisus în inimă învie,
Spre El văd cerul tot cum vine,
Slujind…o-ntreagă-mpărăţie,
Rotiri, izvoare cântă-n mine!

Făpturi şi temple umplu zarea,
Ocean, lumina le cuprinde,
Sporindu-şi inima-nchinarea[68]
De frumuseţi mai noi s-aprinde[69].

Sfios ca-n seara dulcii denii
Minuni s-adună ca să cânte,
Cu trup şi chipuri de vedenii…
…Cresc stele-n zările înfrânte…

Culori: alb, roşu, mov şi verde,
Şi-albastru, mai departe-n şoapte,
Doar ruga celui care crede
Înfrânge-n noapte neguri coapte.

Din gol, din beznă se ridică,
Din veci de veci lumina verde!...
…Când ceruri ard, când ceruri pică
Biruitor e cel ce crede![70]

Şi-n mine e Biruitorul,
Stăpânul morţii, peste vremuri…
E viu în noi Mântuitorul
Şi cânt în moarte şi cutremur!...[71]

Prin Pruncul Sfânt din sânul meu,
Învie lumea-n sfânt azur…
…Şi sunt acum în Dumnezeu[72];
Lumină, nuntă-n ritmul pur!...

---

[68] V: *inima-ncântarea*.
[69] Această strofă, în manuscrisul iniţial, era după următoarea strofă din ediţia noastră. Numai că Fericitul Ilie, Părintele nostru, a indicat rocada celor două strofe printr-o săgeată.
[70] V: *Va birui cel ce se-ncrede*. Acesta a fost versul iniţial, care a fost haşurat.
[71] V: *Tu, moarte, n-ai să mă cutremuri!...*Variantă adăugată cu creion negru sub forma iniţială a versului prezent în ediţia noastră.
[72] V: *Şi sunt etern în Dumnezeu*. Cuvintele *sunt etern*, scrise cu pix de culoare roşie, au fost trecute deasupra versului al treilea din ultima strofă a poemului.

Nuntă-n cer[73]

[experiată într-o celulă din Zarca de la Aiud, în anii 1963 sau 1964]

Plinitu-s-a…E-al nunţii ceas…
Mireasma trupului ceresc
Răsfrânge dorul îngeresc
Şi ritmul muzicii în glas…

Copii cuminţi, Îngerii vin,
Să-şi ia în cupe de argint
Şi pe aripe mărgărint
Din viu izvor de doruri plin.

Să-şi umple cupele de aur
Şi inimile de nectar
Din faţa Domnului de har
Să-l poarte pe-al lumilor tezaur.

Mireasma cântă-n Serafimi,
Coroane, sfere vin şi vin…
…De-ale făpturii flori e plin
cerul purtat de Heruvimi…[74]

---

[73] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș*, vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 160-162.

[74] La această filă am găsit *prima poezie publicată* de către Fericitul Ilie, în tinereţea sa, într-o revistă din Turnu Măgurele.
Avem poemul decupat din revistă.
Dintr-o discuţie cu Părintele nostru, am aflat că ea a fost publicată în anul 1939.
Textul poemului:

Ganimed

Sunt zeul, sublim călător
pe uşoarele vânturi cereşti.

Simţirea albastrului pur
răcorirea luminii prea albe
frângea, diamantizată-n gândire.

Cu iubirea nu ştiam ce să fac;
o animam de orice, dar mai multă
prindea să mă sărute din toate
văzutele şi nevăzutele.

[3 ianuarie 1980]

Aici timpul şi sensibilitatea mea pământească au fost răpuse [de lumina dumnezeiască].

Simţeam cum tensiunea e atât de mare, pentru că tot ce vedeam era o frenezie, o exacerbare a sensibilităţii mele, o dulceaţă a iubirii pe care o simţeam şi o înţelegeam ca pe una care mă ucide.

Simţeam asta atât în sufletul cât şi în trupul meu.

Sclipind într-o zi dintr-o doară
– jucăuşă irizare zâmbind –
limpezimea veşmântului tău,
unduind-o piciorul înviorător.

Lutul încopilări ascunzându-şi
privirea necunoscutei senzaţii!...

– Ce bine!...Se simte prin aer…

Văzându-mă om printre oameni
aduceai linişti în trup pământean.

Dar fost-a ochirea-ţi să cadă
repezită fiind, mai adânc
în argintul luminilor negre.

Atunci, te-ai temut fără noimă…

Şi visul şi trupul s-au tras
în fundul viorii de lumină
timid umezind în zăpezi.

Pământul şi viaţă nebună,
pământeanco, în tine-am văzut,
de teama luminii pierind.

Şi eu te iubeam ca odată
pe nouri, prin ceruri urcând.

I. Vanaid.

Numele cu care a semnat era, bineînţeles, un pseudonim.
Referitor la numele poemului, a scris, mai târziu, cu creion negru, lângă titlul tipărit: *Ganipmedes*.
Probabil numele poemului reprezintă ceva anume, ceva cu substrat, ca şi pseudonimul.
Însă trebuie să observăm sfârşitul poemului, care, într-un mod tulburător, se va împlini, în toată experienţa sa mistică.

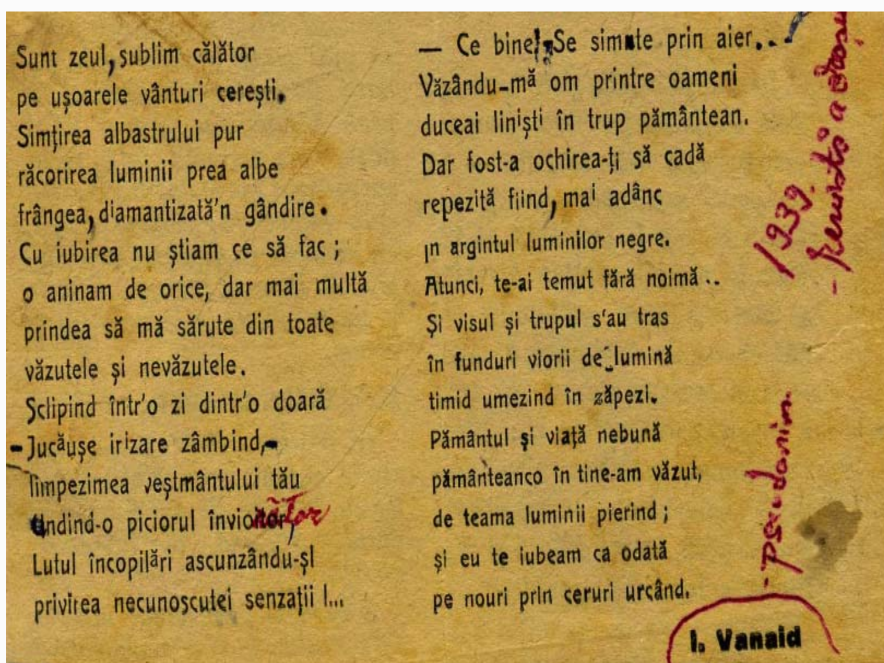
Simţeam că dispar. Spiritualizarea fiinţei mele era atât de puternică încât spiritul parcă dizolva fiinţa, ca o dulceaţă care mă ucidea.

Atunci am conchis că nu eram pregătit să primesc mai mult în condiţiile în care mă aflam.

Am încetat eforturile spiritualizării gândind că le voi relua altcândva.

De ce oare am încetat?

Iată că nici după 15 ani de zile nu reuşesc să mă desprind de viaţa cotidiană şi să reiau asceza şi rugăciunea, truda spiritualizării.

Sunt zeul, sublim călător
pe uşoarele vânturi cereşti.
Simţirea albastrului pur
răcorirea luminii prea albe
frângea, diamantizată'n gândire.
Cu iubirea nu ştiam ce să fac;
o aninam de orice, dar mai multă
prindea să mă sărute din toate
văzutele şi nevăzutele.
Sclipind într'o zi dintr'o doară
Jucăuşe irizare zâmbind,
limpezimea veşmântului tău
Undind-o piciorul înviorător
Lutul încopilări ascunzându-şl
privirea necunoscutei senzaţii !...

— Ce bine! Se simte prin aier...
Văzându-mă om printre oameni
duceai linişti în trup pământean.
Dar fost-a ochirea-ţi să cadă
repezită fiind, mai adânc
în argintul luminilor negre.
Atunci, te-ai temut fără noimă..
Şi visul şi trupul s'au tras
în funduri viorii de lumină
timid umezind în zăpezi.
Pământul şi viaţă nebună
pământeanco în tine-am văzut,
de teama luminii pierind;
şi eu te iubeam ca odată
pe nouri prin ceruri urcând.

I. Vanaid

1939.

pseudonim

6974. Tu ai pătruns adânc,
Adânc în mine,
Şi-acolo, în adâncuri,
O mare limpede-albastră se făcea.

Pe malul ei am poposit şi eu!

Psalm[75]

I

Cu plâns pribeag, iubirea pământeană
Încă şi azi îmi sună în auz;
Mai însetat de veşnicul havuz,
În arc întind surâsu-i de curteană!...

În toiul scânteierilor din Soare,
Sufletul meu abia s-a răcorit;
Sunt tot mai singur în nemărginit…
…Orice mi-e reazăm tremură şi moare…

Când mă izbesc de vifore ca focul,
Când fragmentarea, al muririi zid
Mă ţine-nchis, iar dacă îl deschid,
Din ce rămân[76] doar mai contemplu jocul…

Ce ne atrage de-ndrăgim? Cântare?!...
Ne flămânzesc izvoarele ce dorm
Să te simţim adânc şi uniform,
Să fii în noi aproape, depărtare!...

Sunt norul greu din fundurile zării…
În faţa Ta furtuna mi-o prostern,
Sus, în văzduhuri, floarea ţi-o aştern,
Căci Te iubesc, Izvor întruchipării[77]!...

……………………………………….

II

În vid m-arunc şi vremea mă sfâşie.
Cuvânt şi chip, uimirile se sting,
Mărite aripi, visele, se frâng…
Nici umbra lor nu intră-n veşnicie!...

---

[75] Poemul de faţă, sub numele: *Cânt de început*, a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 34-52.
[76] Din cele care rămân.
[77] Izvorule al întruchipării!

…Plăpândă, mândră, fină, necuprinsă,
Pe când văzută treci prin nevăzut,
Ecouri naşti din ce te-a străbătut,
Mărire vie, faptă neînvinsă!...

Dezvăluire limpede-n ocoale,
Iubita mea din forme şi din Duh…
…Atracţii noi ne spulberă-n văzduh
Împreunarea liberă-n simboale!....

………………………………………..

O dăruire chiuie şi cheamă…
Un suflu nou ce veci ar cuceri,
Din bucuria ce nu va pieri,
Înalţă trepte trecerii prin vamă!...

Din plânsul meu, iubire, îţi faci cununa,
Căci *prin ţărână* simt, nu *prin tării…*
Ce laudă ţi-aş fi în veşnicii,
Plecări şi chinuri de mi-ar fi totuna!...

Regină, mamă naşterii de stele,
La sânul tău copil m-am regăsit…
Neprihănire-n duh m-ai zămislit,
Stăpână dulce-a simţurilor mele!...

Lumină-n grai, în veci biruitoare,
Prin tot ce trece pururea zâmbeşti,
Te simt aici şi parcă tot nu eşti
Te preamăresc din umbra care moare!...

…………………………….

III

M-au mângâiat ninsorile şi gerul
Din mătăsoase frăgezimi ce curg
Cu zorii, din amiezi, şi din amurg…
…Iubirea Ta se bucură-n tot cerul!...

Mereu m-am risipit în tot ce este,

În ape, către stele, în pământ…
Ca să cuprind m-apropii nor şi cânt
De-a pururi înflorind în *Cel ce este*!

……………………………………..

Prin neguri, calea, floarea şi-o deschide
În adevărul legilor ce pier
Când mă arunc în viaţă către cer;
Săgeata-n mers în floare se închide!

Rătăcitori, cu gândurile duse
Unii, pe căi, pierduţi în dimineţi,
De adevăruri mândre cu dulceţi,
Se pierd de viaţa veşnică, Iisuse!

Mireasa Ta, pe veşnice arcade,
Nunteşte rai în fiece atom…
Ai preamărit creaţia în om
Şi azi Făptura[78] creşte din cascade!...

Ne-ai dăruit din dragoste o Lume[79];
O stâng la sân, sălbatic, în scântei,
Din jertfa Ta se-nalţă trupul ei
În fapte noi ce tremură în spume!...

Eu te iubesc, eşti raiul meu de mâine,
Tu, feciorie, candelă-n pustiu,
În faţa ta stă Mirele, Cel viu,
Ce te-a hrănit cu sânge şi cu pâine…

Iubire-n Christ, cutremur, prăbuşire,
Pe vârfuri creşte-or alte temelii…
Din viaţă trec prin moarte şi pustii,
Setea de-a şti se stinge în trăire!...

Cărările s-au împlinit în Cale,
Şi calea Ta e floare şi e cânt,
De Adevărul veşnic mă-nspăimânt
Şi mă ascund în Duhul Vieţii Tale…

---

[78] E vorba despre Împărăţia Cerurilor
[79] Despre aceeaşi realitate dumnezeiască e vorba, de care el se împărtăşea în mod extatic.

O taină e, cu braţul ei ne ţine…
De căutare, obosit, îngheţ…
Dar sparg oglinda ceasului măreţ:
Mlădiţă dau din Viaţa Ta în Tine!...

IV

De preamăriri vibraţiile cântă,
Din străluciri în străluciri când treci…
Văzduhul trece, tremurând în veci,
Căci te petrece fapta, te cuvântă!...[80]

Simţiri prelungi, sfinţite-n sihăstrie;
Moi, argintate…bolţile străpung,
Cu patimile-n lacrimi, îndelung
Cutremur sunt spre zarea tot mai vie…

…Pe Eva mi-ai făcut-o mai frumoasă
Decât visarea gândului, zglobie;
Să mă adune ea, adânc, din veşnicie,
Când mă-mprăştie dragostea spumoasă!...

Mai zăbovesc în zori de sfâşiere,
Privire, scrum…spre zările de rai;
Făpturile…îşi caută în grai
Lauda lor, Cuvântul, Înviere!...[81]

[80] La această strofă Fericitul Ilie şi-a amintit de faptul că şi Pitagora vorbea despre *vibraţii*, de aceea a scris pe margine: „Universul ca vibraţii [se găseşte şi la] Pitagora".
Lui îi plăcea să facă tot felul de analogii cu ceea ce citise şi auzise, pentru ca să îşi susţină trăirile duhovniceşti.
[81] În acest loc am găsit o adresă din Bucureşti, probabil a părintelui profesor Dumitru Stăniloae, scrisă cu stiloul: str. Cernica, [nr.] 6, et. 1, ap. 6 şi numărul de telefon: 15. 83.80.
Deasupra acesteia, cu creionul, a scris: Calea Moşilor, Sector. 3.

Lauda bucuriei[82]

Mi-ai fost un farmec tânăr, înmuierea[83]
Sălbăticiei forţelor sporind
Şi mlădiere[84] blândă, în colind,
De primăveri…ţi-am iubit tăcerea…

Pari înserarea limpede-a culorii
Şi-a frăgezimii în zăpezi când rupi
Cu străluciri al valurilor trup
Şi-n aurore-mi luminezi fiorii…

Acum îmi eşti în ceruri împlinire,
E vraja ta şi darul tău mister;
În bucuria înălţării pier
Jertfă şi rug în cântec de mărire.

Tot mai înalt!, Îţi strig din adâncime…
Osana!...Întru cei de sus!...Osana!...
Din ape-n duh îmi modelez icoana,
Cu chip şi-asemănarea în Treime…

Iubirea-n zori de purpură de sânge
Mă-mbracă, viu în Dumnezeu rămân…
E Dumnezeu în mine, abia îngân,
Şi de-ncântare floarea-n rod se frânge!...

Fiu, bucuria-n Christ o vrei deplină,
O simt în chip de pure scânteieri,
Tot mai plăpând de vajnice puteri

---

[82] Cu creionul, sub titlul poemului, a scris: şi *Imnul transfigurării*. *Luda bucuriei* făcea parte dintr-o trilogie din care Fericitul Ilie nu a mai reţinut decât unele fragmente.
Lauda bucuriei era al treilea poem al acestei trilogii şi el a rămas ca cel mai extins poem reamintit. A fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 165-175.
Lauda frumuseţii este al doilea poem şi acesta avea 20 de strofe, din care şi-a amintit doar prima strofă.
Lauda fecioriei era primul poem al trilogiei, avea 15 strofe şi l-a uitat în întregime.

[83] V: *mlădierea*. Acesta era cuvântul folosit în a doua variantă textuală.

[84] V: *miluirea*. Varianta acesta, ca şi la primul vers, a apărut când textul a fost corectat, la un moment dat, de către autor.

Până dispari lumină în lumină.

Creşti laudă virgină peste Îngeri,
Prin Fiul Tău sunt fiii dumnezei,
Căci Tatăl Sfânt coboară întru ei…
Mărire-n veci fecioara[85] mea din plângeri!...

…Dar tu eşti numai reazimul cântării
De laudă-n nou chip din veşnicie,
Ce ne atrage e însăşi bucuria,
E Tatăl Sfânt – noi: val cutremurării!...

…………………………………….

Culorile, lumina din miresme,
Vibrează de un cântec ne-ntrerupt,
Creaţiunea veche, dedesubt,
Se pierde ireală printre bezne…

…Pe ici…pe acolo…cerul meu se prinde
Plin de mişcare-n nemişcat contur;
Sufletul lin se-nalţă tot mai pur
Şi viul vieţii veşnice-l cuprinde.

…Iar simţurile…toate-ntr-o suflare,
Topite se ridică mai presus
De-nchipuiri şi minte, prin Iisus,
În necuprins aflându-şi dezmierdare…

Tu cel ce vezi şi simţi, şi-auzi; azi nu e
[Cu] putinţă de-a spune veşnicia…
Prin Duh şi Adevăr în fecioria
Făpturii noi cel ce voieşte suie…

Făpturile prin acte şi prin vise,
Din dragoste spre dragoste se-abat,
Să-şi afle pacea celor ce străbat
Şi toarnă-n trup şi-n suflet paradise.

…Fiţi bucurie, lauda iubirii,
Dintru substanţă, acte şi imagini,

[85] Aici *fecioara* e *lumina*, lumina dumnezeiască care produce curăţie tocmai prin plângere, prin chinul ascezei.

Şi din adânc şi din extreme margini
În nesfârşita preamărire-a firii!...

………………………………..

…Sfinţindu-şi glasul strigă tot văzduhul
şi nevăzutul cer în mândru mers
Spre Tatăl Sfânt, întregul univers
E Fiu şi Duh, iubire-i tot făcutul!...

Prin Fiul, în Duh, îmbrăţişează lumea
A Tatălui iubire-n farmec sfânt,
Una în Unul, tainic, prin Cuvânt,
Din margini lumea-şi fulgeră minunea!...

Să îndrăznim spre Tatăl, fără frică!...
Credinţa biruie veacul[86] acum,
Dumnezeu Însuşi prin iubire, drum,
Spre ceruri noi de-a pururi ne despică!...

Din dragoste născuţi, în bucurie
Şi în lumină dragostea să urce,
Tăriile fiinţei şi prin cruce
Din viaţă să trăim în veşnicie!...

…Împărăţia Cerurilor este
Şi în lăuntrul nostru, Dumnezeu
Coboară-n[87] har în fiecare eu,
Face din noi a învierii veste!...

În Dumnezeu, în zorii dimineţii,
Frunţile sus fiii luminii poartă,
Murind Martiri[88], căci moartea nu e moarte
Ci doar mutare-n veşnicia vieţii!...

---

[86] În M era: *veacul biruie*. Am schimbat locul termenilor pentru a face versul mai pregnant.
[87] Verbul are în M o variantă textuală care este indescifrabilă pentru noi.
[88] Majuscula ne aparţine.

Lauda frumuseţii[89]

În desfătare de mireasmă castă,
Pe sub arcate frumuseţi în nimb,
Ce-şi dănţuiesc al valurilor schimb
O împlinire taina îşi adastă…

………………………….

[Ultimele 19 strofe au fost uitate.]

*

Lauda fecioriei

[Era formată din 15 strofe…şi toate au fost uitate.]

[89] A fost inclusă în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 164.

Înviere[90]

Ceruri noi, făptură[91]
Din lumină pură;
Ceruri de nori sihastre
Se deschid albastre,
Strigă-n depărtări
Peste munţi şi mări…

……………….

Arhangheli pe nori
Ard mai sus de sori;
Glasurile-n duh
Fulgeră-n văzduh:
Slavă şi putere,
Sfântă înviere!...

Când privesc nemărginirea-n vântul valurilor de-argint,
Văd Arhangheli şi văd Îngeri cerurile ocolind;
Iar prin inimă-mi trec zorii Duhului ce scânteiază
De-mi deschid grăiri în suflet, scânteieri, emoţii, raze…
Şi plutesc în altă lume, nevăzută, din adâncuri
Ce din dragoste se naşte, din credinţă şi din cânturi!

Când prim lumea trecătoare umbrele se nasc şi pier,
Umblă-n pas de înviere, prin slăvi, neamul meu şi sper,
Merge-n frunte Uraganul, stelele tresar din loc,
Căci în mers şi în privire poartă duhul nou, de foc,
Şi prin zările albastre cu surâs de aurore
Înfloresc tot mai frumoase cerurile primei ore.

Sfinţi Martiri zdrobiţi de cruce, de-nchisori şi de prigoană,
Se îmbracă în lumină privind ţintă la icoană…
…„Eu sunt Calea, Adevărul, Viaţa”, cine Mă urmează
Invincibil e în lume şi prin Duhul Sfânt creează.
Pe Hristos iubind în viaţă fericiţi au mers la moarte,
Către El, în veşnicie, neamul către cer să-şi poarte.

[90] Idem, p. 190-198.
[91] Primele două strofe reprezintă motoul poemului.

Austeri, în simplitate, ei smulg flori văzute-n cer
Şi le-mpart [dar] cu blândeţe celor care plâng şi cer.
Sunt la port…ca altădată Făt Frumos din plaiul ţării,
Cu surâsul ei în faţă şi în ochi cu graiul mării,
Iar în basme şi în doine între două lumi sclipind,
Îşi urmează viitorul, fulger, sabie de-argint.

Bătrâneşte [voinicelul][92] ne surâde din priviri[93]
Şi glumeşte [în snoave şi în multe] amintiri,
Filosofic [basileul] îşi aşterne capul jos,
Cu ascetice elite suie calea lui Hristos.
Cei ce-au fost odinioară [cu Dumnezeu alergători]
Purtători de cruci şi lege [astăzi sunt în închisori].

Flamură de gând şi faptă peste vremuri, mereu verde,
Vântul scuturând rodeşte, floarea sfântă nu se pierde,
Când în lumea schimbătoare omul creşte mai înalt,
Făt-Frumos ne-ademeneşte spre tărâmul celălalt.
Cât în viaţă ne-nsoţeşte moartea şi destinul greu
Pentru neam să fim toţi una, una-n Fiul Dumnezeu!

Pe cei duşi nu pot în gânduri, nici în vorbe să-i cuprind
Căci lumina lor de aur mă topeşte în argint.
Visele se pierd pe ape, pe când gândurile-n taine[94],
Trup şi minte se dezbracă şi se-mbracă-n alte haine…
…Lumea duhurilor umblă pe pământ cu noi, pe drum,
Morţi şi vii, aceeaşi luptă o purtăm spre cer acum!...

Iar din urmă tot vin valuri, bântuite de credinţă,
Din lumina necreată, dragoste şi biruinţă…
Mulţi, ca frunzele din codri scuturând mărgăritare,
Dimineaţa, în smerenii, adumbrite-n Sfântul Soare,
Vin cu suflete curate să-I aducă lui Iisus,
Şi fiorii, şi mărirea… Slavă întru cei de sus!...

Fiecare poartă-n sine străluciri de Christ pe cruce,
Trandafirii scurşi din rană, vinul se-nchină când curge,
Orice fiu, orice fecioară, poartă-n braţe flori deschise

---

[92] Cu referire la *Făt Frumos*.
[93] Această strofă era neterminată şi haşurată în M. Noi am încercat să dăm o formă definitivă strofei adăugând unele elemente care să o întregească.
[94] M: *şi gândurile în taine*. Noi am reordonat versul pentru concizie.

De simţiri, de-nfăptuire, dulci pruncii din paradise…
Şi în liniştea luminii ce ţâşneşte din izvoare
Cerul, visele şi lumea se trezesc nemuritoare.

Negura se-ndepărtează în adâncul din afară,
De lumină şi de viaţă şi se urcă-n[95] scrum şi pară…
Feţi-frumoşi şi cosânzene nu se uită înapoi,
Zboară veşnic spre lumină, spre pământ şi ceruri noi,
Iar în mijlocul făpturii, Soare vine, Mântuitor,
Ne atrage şi ne ţine în etern, El, Tatăl Creator.

Se văd porţi desferecate, de rubin şi de safir,
De opal şi de sardoniu, de smarald şi de porfir…
Neamurile vii şi moarte, şi oştiri, şi-mpărăţii,
Care-ascultă şi-aud glasul, se-mpânzesc ca nori-n spaţii,
Şi în cântece de-a pururi strigă-n Duh şi-n Logos Sfânt[96]:
Slavă! Sfântă înviere!...Slavă-n Tatăl!Sfânt, Sfânt, Sfânt!...

Lumea veche, cu tot cerul, în adânc o văd pierind,
Cei din Dumnezeu se-nalţă peste abisuri răsărind,
Ei ajung ca să cunoască lumea veşnică…S-arată!
Adevărul şi lumina izvorând prin Fiu din Tatăl.
Preamărim în Fiu pe Tatăl, una-n Unul e slava Lui,
Umple cerul şi pământul Duhul Sfânt al Tatălui.

Viaţă-n veci, Lumina lumii, bucurie, biruinţă,
Neînvinsă de întuneric…Te slăvim dintru fiinţă!
Bucură-te-n veci Fecioară, şi-a lumii, şi-a cerului mireasă,
Ai luminii fii înalţă taina sa de-mpărătească…
…Şi de sfânta înviere, oglinditu-s-a-n iubire,
norii cerului se lasă, scaun veşnicului Mire!

---

[95] V primă era: *se-neacă*.
[96] V iniţială: *şi în Cuvânt*.

6979. Tu pentru mine eşti o scară
Pe care voi urca spre cer,
Prin fiii noştri, în afară…
Lăuntric, prin îngenuncheri!

6983. Tu care aici îmi dai
lumina vieţi-n floare,
căldura-mbătătoare,
delirul care moare,
în părul tău bălai…

De ce, în veci nu stai?...

Către Iisus[97]

Fiul omului este *Fiul lui Dumnezeu*

Eu te iubesc, tu te pogoară,
Lumină vie, pe pământ!…
Şi fă-mi din inimă…fecioară,
Locaş al Duhului Prea Sfânt…

Dulceaţă a zării albăstrie,
Coboară-n suflet şi în trup;
Ajută-mi, dulce curăţie,
Din tina lumii să mă rup!

Curg pe al inimii pustiu,
Dulci străluciri de nestemate…
Aş vrea să simt izvorul viu
Spre care sufletul se zbate!

Iar când iubirea arde-n floare
Sunt fulgerare de argint...
Pluteşti în jur, biruitoare,
Boare de aur strălucind!

Stau în lumina ce se-ntinde
Prin harul Tatălui de sus,
Şi veşnicia mă cuprinde,
În noi, în toate, e Iisus.

Mărire-n veci, laudă Ţie,
Lumină care ne-ai creat!...
Din setea inimii-n pustie
Ţâşnesc izvoare neîncetat…

..…………………

Se sfarmă-n noi vremelnicia,

[97] Poemul, sub numele: *Iisus: Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului* a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 200-202.

Cresc fecioriile plăpând,
Se-arată-n Duh Împărăţia…
El spune: *Iată, vin curând!*...

Iisus[98]

Lumină preacurată,
Înalţă-mă să cânt,
Mărire-n veşnic Tată,
În Fiu şi-n Duhul Sfânt!

Dă-mi Pruncul tău dulce,
Fecioară Marie,
Blândeţea pe cruce
De-a pururea mie!

Spre mine îţi lasă
Priviri argintii…
Tu, Sfântă Mireasă,
În plângeri pustii.

Iisuse, Lumină,
Dă-mi har să Te sorb,
Mă cheamă la cină,
Pe mine, cel orb!

Sfânt, slavă, înviere
Te simt pe pământ,
În veci mângâiere
A Duhului Sfânt.

Tu, veşnicul eşti
Şi lumii şi nouă,
Izvor ce rodeşti
Făptura cea nouă.

În faptă şi gând
Mustrând, pedepseşti;
Tu cerţi, încercând
Pe cel ce-l iubeşti.

Dă-mi aur şi haine
Trecute prin foc,
Vederi ce prin Taine

[98] Idem, p. 219-223.

Se-nalţă, se coc.

Fă toate noi, fierbinte
În mine credinţa;
Năvală-nainte
Fă-mi toată fiinţa!

Să birui, să stau
În iubirea Ta vie,
Pe veşnicul scaun
Al Tău, de domnie.

Să cânt adevărul,
În Fiul născut,
Pământul şi cerul,
Cel nou, nevăzut.

În Fiu şi în Duh Sfânt,
Mărire-n veşnic Tată,
Înalţă-mă să cânt
Iubirea ne-ntinată[99]!

[99] Ultima strofă fusese eliminată în M.

Mamă

6989. Aur din fagurul vieţii[100]
Şi din argintul tinereţii,
Tu, mamă, în sfântă bucurie,
Din trupul tău, trup mi-ai dat mie.

6993. Veşmânt în viaţă ca să port,
Sub naltul viu…cerescul cort,
De-am supt cu Îngerii şi crinii[101],
Laptele dulce al luminii[102].

6997. De pe pământ eu urc spre cer[103]
Şi cresc în Duh şi Adevăr,
Ieri, fiul tău, azi al Mariei[104]…
Să fiu în sânul veşniciei!...[105]

---

[100] V primă: *Lucrat din aurul vieţii*.
[101] Sfinții lui Dumnezeu.
[102] Lumina dumnezeiască.
[103] V primă: *Fiu pe pământ şi fiu în cer*.
[104] Ieri am fost fiul tău, mamă, pe când astăzi sunt fiul Prea Curatei Stăpâne, fiul ei duhovnicesc.
[105] V primă: *Să cresc în sânul veşnicie!...*

Ţară

7001. Fulgerele curg din nori[106],
Gândurile din fiori…

Inimile-n noi, fecioare[107],
Plămădesc în zori de soare[108]…

7005. Cerul, sufletul frământă,
Ca să răsai, lumină sfântă!

Să înfloreşti în veşnicii,
Ale luminii feciorii.

7009. Aurii, albastru, verzi
În lumină să ne pierzi.

În heruvice-alergări
Şi serafice cântări.

7013. Inimă a ţării mele
Împletită din inele,

De heruvice-alergări
Şi serafice cântări!...

---

[106] Norii luminii dumnezeiești.
[107] Curate prin harul lui Dumnezeu.
[108] Au vederi extatice în slava lui Dumnezeu.

Biserica în slavă[109]

Din frăgezimi de aur
Şi pulberi de argint,
Făptura-n duh se-ncheagă,
Lumină-n Duhul Sfânt.

Din Tatăl curg în roată
Arhanghelii, în jos,
În suflete se-nalţă
Iubita lui Hristos…

Mireasa îşi revarsă
Miresmele în vânt,
Şi bucuria-n cupe
Din misticul ei cânt[110].

Trec Heruvimii, veşnic
Pe drumurile lor
Şi cântă Serafimii…
Vii flăcări printre nori!

Vâlvorile se-nalţă
Să spulbere pustii,
Sclipirile, prin gheaţă,
Dau roade dulci şi vii.

Iar mai presus de vise,
De gânduri şi simţire
Stă-n porţile deschise
Izvor de mântuire.

.......……………………

---

[109] Iniţial se numea doar: *Biserică*.
Poemul a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 203-205.
[110] V iniţială:

Mireasa îşi revarsă
Mireasmă şi avânt,
Din bucurie curge
Seraficul ei cânt…

Biserică în vale,
În trist amurg şi crug;
Cu Soarele-n simboale
Stă inima mea rug!...

Biruinţă[111]

Atâta duh şi har şi strălucire
Coboară-n valuri peste noi, acum…
Dulci zori prind stelele pe drum,
Luptând cu noaptea-n zale de iubire!...

Înfloresc din zările albastre
Arhanghelii, cu Oştile de sus,
Noi ceruri se coboară prin Iisus,
Să umple golul sufletelor noastre.

Din Duhul Sfânt încep ca să răsune
În spirite şi trupuri vii extaze,
Văd chipuri sfinte ce străpung cu raze…
Şi negura luminii se supune.

Am înviat sfinţiţi de suferinţă,
Săbii lucesc şi cântece răsună,
Trupuri şi chipuri limpede-n furtună,
Străfulgerări cântând de biruinţă.

Ne saltă pieptul laude spre ceruri:
– „Mărire Ţie, Doamne! Tu, Lumină,
Eşti viaţa noastră, sfânta noastră cină…
Tu faci din noi altar de adevăruri”.

– „În inimile încredinţate Mie,
Voi coborî cu veşnicul Meu cer!”…
…Miri şi mirese, nuntă şi mister…
Grădină sfântă, neamul, ţara-nvie.

………………………………..

Iubita mea, grădină-n Duh, mireasă,
Te-ncununezi de-a pururi în amiezi,
În Duhul Sfânt simţirile îţi pierzi,
Minune sfântă, neamul, ţara-nvie!...

---

[111] Poemul a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p.186-189.

Sonet[112]

Soţiei mele,
1957

De lumina feţei Sale,
Cum să-mi satur ochii mei?
Căci o sorb, cum sorb cristale,
Raze-n pulberi de scântei.

Visul veşnicei femei[113],
Dă voinţei mele cale,
Apele şi vălul ei…
…Zâmbet lăcrimat pe zale…

…Ritm adânc pluteşte-n mine,
Când în floare Te ascult,
Vin dulceţile să-ncline
Rodul plin…şi tot mai mult…[114]

Valul bate, unda vine,
Mai din zori, mai de demult!...

[112] Idem, p. 184-185.
[113] V_1: *Visul palidei femei* şi V_2: *Visul pal al trecerii*.
[114] V iniţială: *Tot mai mult şi tot mai mult…*

În spirit[115], spaţiul nu există şi, în consecinţă, în acelaşi loc conceput/văzut, deci în acelaşi spaţiu pot exista o infinitate de existenţe spirituale, fără ca să se confunde unele cu altele şi fără să se influenţeze una pe alta.

[115] Văzute în spirit/în duh, adică în veșnicie.

Noua Făptură[116]

Eu te-am văzut în cer, erai Făptura,
Soarele viu te lumina la faţă;
Cu cât mai sus înveşmântezi natura,
Creşti tot mai mult în energii, dulceaţă!...

Iluziile-n gol devin arcuşuri,
Că Te-ntrupezi sau dărui Ți-e tot una;
Râzând, alergi pe limpezi lunecuşuri,
Lucirea mării murmură într-una…

De frumuseţe şi senzaţii pure,
În nimb pluteşti ca norii peste zare,
Că ochii vii nu pot să mai îndure
Atâta Duh ce scânteind apare.

Îmi scapără sub degete ovalul
Şi împietrirea formelor curate.
…Iubita mea, cum ţi-aş sorbi pocalul,
Culorilor pe faţă-mpurpurate?!

Acvatic şi de umbre în cristale,
E jocul tău în preajma ta o rugă,
Când te desfaci din valuri abisale
Să-ţi oglindim ispititoarea fugă.

……………………………

Voinţa, forţa, visul conştiinţei
Există-n veci iar vidul e părere[117],
Credinţa rupe vălul nefiinţei
Iar dragostea ne-adună în tăcere.

---

[116] Poemul a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 54-56, 62, 60, 67.
Doar penultima strofă a poemului, care este prezentă în varianta existentă în volumul de față, nu a fost inclusă în volumul 1 al *Operelor complete*.
[117] Sublinierea îi aparţine Fericitului Ilie, pentru că el accentua prezenţa lui Dumnezeu, prin slava Sa, în întreaga creaţie.

…………………………………

Mărire-n veci, iubire necreată,
Şi nevăzută fiinţelor din luturi!
Mărgăritarul duhului arată
Intrarea în eternele-nceputuri.

…………………………………..

Poezia a avut, iniţial, 25-30 de strofe. Restul strofelor au fost uitate.

……………………………………

7017. Din vid, din gol, voinţa dă putere,
Şi în ocoale spiritul[118] se joacă,
În vaiet lung de fiară-njunghiată…
…Spaţiul şi timpul toacă, toacă, toacă!

Înţelepciunea pare nebunie
Şi neghiobie fiinţelor din glod;
Năvală fii, spre ceruri, să învii
Din putrezirea morţii, veşnic rod!

---

[118] V iniţială: *sufletul*.

Bunăvestire[119]

Tremura-n câmpuri numai floare şi omenirea-nviora,
Când de Profeţi, când de-o minune şi ca un vânt înfiora,
Nădejdea – norii grei de aur, pe fruntea munţilor de-argint,
Clădind palate fermecate, în basme lungi de mărgărint…
Te aştepta *plinirea vremii*[120], Fecioară-n zumzet de lumini,
Cerul albastru, cu pământul, spre mântuire să-l îmbini.
Neprihănită-n zămislire, tu ai venit umilă, blândă,
Nemărginite-i frăgezimi să-i naşti Dulceaţa ei plăpândă,
Ce mai-nainte de toţi vecii un Dumnezeu era în Sine,
Şi Care-n Fiu născut deodată era la fel-n afar' de Sine.
Şi Sfânt, Duh Veşnic, în Treime, plutind pe apele măririi,
Cutremurând creat-a margini, şi-a dat izvor nemărginirii,
Să curgă-n valuri, să ţâşnească-n jerbe, în floare, în explozii,
Dând voie spaţiului şi vremii să sufle moartea-n vălul cozii.

……………………………………………………………

…Dar, nu! Un Înger de lumină[121] vesti Cuvântul Tău născut…
– Marie, Pururea Fecioară!...Şi bucurie s-a făcut!...
– Plină de daruri…Și miresme s-au zămislit, s-au risipit,
Ningând uşor şi liniştit, plutind şi-acum în infinit…
E primăvară schimbătoare, roz-albă, în faţa ta, Marie!...
– Domnul cu tine!...Și-i de gheaţă faţa Fecioarei, purpurie…
…Şi din surpările din haos, din vraja morţii, lut şi suflet,
Au suspinat adânc spre Tine…şi golul sta fără[122] răsuflet.
S-a tras Arhanghelul, cu sorii, din faţa tainei în scântei,
Când Dumnezeu Cel făr'de margini[123] S-a cuprins[124] în trupul ei.

---

[119] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, Bucureşti, 2010, p. 207-210.
[120] *Cf.* Gal. 4. 4. Sublinierea ne aparţine.
[121] V iniţială: *mărire*.
[122] În v iniţială era: *ca un* în loc de: *fără*.
[123] M: *fără de margini*. Am ales formula *Cel făr' de margini* pentru ca să dăm versului cursivitate interioară nestingherită.
[124] M: *S-a fost cuprins*.

Vajnicul Duh plutea deasupra, cu Tine: Fiul Dumnezeu
Şi Unul veşnic, în Treime, fu pretutindeni Dumnezeu.

…………………………………………………………

…Cuvine-se prin adevăruri, să prindem dragostea de cer,
În bucurie…Slavă Ţie!...Vreau preamărindu-Te să pier!
…Să viscolim…Mărire Ţie!...Printre Heruvi şi Serafimi!...
Pustiul inima ne rupe…Noi ne-nchinăm Sfintei Treimi!...

Mângâiere[125]

Simţita-i vreodată iubirea cum e,
Plăcerea ce creşte pletele-n soare?...
Plăpânda mişcare ce ne mângâie
Privirea furată-n surâs de ninsoare?...

Un ţipăt subţire, uşor, destrămat…
…Sălbatic se pierde femeia-n[126] uimire…
…Şi gânduri subtile se-nfig în bărbat,
Dând patimei crude masivă urnire.

Plăceri fulgurante pe feţe livide,
Magnetice unde ce vin şi se duc
Şi simţuri, şi gânduri se-ntreabă lucide:
– Ce flori, ce minuni se scutură-n trup?!...

[125] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 37.
[126] V adăugată cu pix roşu: *privire-n.*

Uimire[127]

Mă îngrozesc şi mă cutremur,
Cum Fecioara…
A născut pe Dumnezeu?!
Feciorie creatoare,
Fii de-a pururi arzătoare…
În pieptul meu!...

[127] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 38.

Iubire-n Duh[128]

Chiar dragostea te vedere ireală;
Din umbră, din văzuta existenţă…
…Mireasă-n veci, în nevăzut reală,
Tu preamăreşti substanţa în esenţă!...

Minune, tu, de Tatăl dăruită,
Mireasa[129] minţii, vieţii, mă mângâie;
Creaţiune-n Fiul preaslăvită,
Surâsul tău în chipul meu rămâie!...

De la atom şi până-n constelaţii
Îmbrăţişări de forţe gravitează,
În nesfârşite moduri şi relaţii;
Dintru iubire totul se-ntrupează.

Şi umblă valul, creşte iarba, pomul…
Tinzând spre forme mândre şi depline;
Setea le-o simte-n chip avid tot omul,
Pe când asemeni vrea să Ţi se-nchine.

Când vom ajunge-n Duh[130] prin conştiinţă,
Iubirea-n har să-şi fie ei deplină,
Din trup etern vedea-vom prin fiinţă,
Prin umbra vieţii[131] tale, tu…lumină!

Ce-i frumuseţea-n farmecul iubirii,
Ce suie-n vlaga sufletelor noastre,
Peste pornirea limpede a firii
Ce urcă-n noi spre cerurile-albastre?!

---

[128] În varianta manuscriptică era fără majusculă.
Însă am pus majuscula conform alegerii pe care a făcut-o însăşi autorul, în Ilie Mocanu, *Lumina nevăzută care se creează*, Ed. Cultura, Piteşti, 1997, p. 67. Ediția aceasta va fi citată de aici încolo ca: *ed. Piteşti*.
Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 176-180.
[129] V: *Fecioară*.
[130] În M era fără majusculă.
[131] V: *feţii*.

Blând e surâsul mlădios şi dulce
Al infinitei, veşnicei creaţii!...
…Cu gesturi moi la sânuri să se culce
Miresmele din candele de graţii!...

Treime Sfântă, Una…Slavă Ţie!...
Pământ şi cer respiră-n Dumnezeu,
Prin harul Său, eterna bucurie
Preface lumea, cântă-n pieptul meu!...

…Atunci, de bucuria cea din ceruri,
Vei creşte-atât încât vei străluci,
În nori de Duh[132], plutind în adevăruri:
Vei fi oriunde şi oricum…Vei fi!...[133]

În trup ceresc, în ceruri schimbătoare
De voia, de lumina feţii Sale
Şi izvorând şi tremurând dintru izvoare[134]
Vei înflorii pe-a veşniciei cale[135].

---

[132] Majuscula ne aparţine.
[133] În ed. Piteşti, p. 68 se foloseşte persoana întâia plural în ultimele trei versuri ale strofei în locul persoanei a doua singular, cum e în varianta manuscriptică pe care o reproducem.
[134] V mai nouă: *Şi izvorând de-a pururi din izvoare*. Aceasta a fost folosită în ed. Piteşti, p. 68. Partea schimbată a fost trecută cu pix verde, deasupra rândurilor vechi, scrise cu stiloul, cu culoare albastru închis.
[135] În ed. Piteşti, p. 68, s-a făcut, în cadrul acestui ultim vers, aceeaşi schimbare de la *persoana a doua singular* la *persoana întâia plural*.

Firea omenească nu se alterează prin păcat, Sfântul Simeon Noul Teolog, *Filocalia*, vol. 6, p. 92[136].

[136] Cuvinte scrise cu pix roşu şi în afara spaţiului alocat poemului precedent. În ed. Piteşti, p. 67, găsim acest text ca moto al poemului *Iubirea-n Duh*, care are subtitlul *Transfigurare* pus între paranteze rotunde.

Fericitul Ilie a folosit, cu siguranţă, acest text simeonian, pentru a arăta că firea umană nu se alterează, în mod definitiv, prin păcat, pentru că de aceea e proprie vindecării, adică transfigurării ei prin lumina dumnezeiască necreată.

Din acest amănunt, ca şi din altele pe care le găsim la tot pasul în manuscrisele sale, observăm că el includea în caietele sale de însemnări tot ceea ce considera că e o *notă explicativă suplimentară* la revelaţiile şi cugetările sale.

De aceea, atunci când găsea un text scriptural, patristic sau teologic, care *fundamenta* sau *explica* experienţele sale mistice, el îl anexa scrierilor sale sau ne vorbea despre el.

Îngerul[137]

Dacă eu răsun în Înger[138]
Chipul meu se-afundă-n cer,
În azur aprins de ger,
Diamantic în răsfrângeri.

Umbli chip mângâietor
Trupului şi sfâşierii,
Se străvăd lumini şi zori[139]
Prin pădurile părerii…

Laşi în sufletul finit
Val de aur şi argint
Fluturând nemărginit
Peste zările ce mint.

Pământenele frunzişuri
Bat prin sânge-albăstrui[140]
Oglindesc, în ascunzişuri,
Luminiş, oglinda Lui!...

…………………………

Oglindă-ntre oglinzi,
De-a pururi rotind
Şi melodii rodind,
De ceruri tu mă prinzi!...[141]

---

[137] Lângă titlul poemului, în partea dreaptă, sus, a paginii manuscriptice, apare o însemnare făcută în creion: *Românului de la Hârşova*.
Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 216-217.
[138] V: *Dacă eu răsun când sânger*, partea subliniată de către noi apărând în text scrisă tot cu creionul.
[139] V iniţială: *Şi străvăd lumini şi zori*.
Am ales a doua variantă manuscriptică în textul stabilit de către noi, pentru că aceasta exprimă adevărul extazului: văd cum se străvăd, cum apar din ce în ce mai mult şi mai clar lumini şi zori ale luminii dumnezeieşti.
[140] Am folosit varianta din ed. Piteşti, p. 83, care ni s-a părut alegerea cea mai reuşită, ca una care comprimă mesajul strofei şi nu iese din cadenţa poemului.
Cele două variante manuscriptice fac însă ca acest singur vers să iasă în relief prea mult. Prima variantă: *Bat prin sânge-albastru – sui –* iar a doua variantă: *Bat prin sângele albastrului*.

Cerul[142]

Un cânt liturgic pieptul îmi străpunge;
Mă strânge gândul, visul nu-mi ajunge!...
Aş vrea Cuvântul[143] forme noi să prindă,
Făptura mea să fie de oglindă.

Şi în lăuntru şi-n afară, veşnic
Altar, aprinsă în al vieţii sfeşnic,
Focar, să prind *giganta-ntretăiere*
A tot ce-i viu între *neant* şi *sfere*.

---

[141] În ed. Piteşti lipseşte această ultimă strofă. Poemul a avut mai multe strofe, tocmai de aceea apare linia punctată între strofele 4 şi 5, care arată că unele strofe au fost uitate de către autor.

[142] Subtitlul poemului e *Deschidere* şi de aici aflăm că avem numai fragmente din acest poem. E datat: *1965*.
Însă data pare a nu fi cea reală, pentru că au fost modificate primele două cifre. În ed. Piteşti, p. 25, acest fragment şi cel care urmează acestuia apar ca fiind compuse la Aiud, în 1956.
Dacă acesta e adevărul, atunci Fericitul Ilie a modificat anul scrierii ei, pentru ca, în eventualitatea unui control de la securitate, aceste poeme să nu apară ca fiind scrise în timpul detenţiei, ci după aceea.
Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 69-70.

[143] E scris de către Fericitul Ilie cu majusculă, fapt care denotă că e vorba despre *Dumnezeu Cuvântul* şi nu despre *cuvinte*, în general. În ed. Piteşti cuvântul apare nemajusculat.

Introducere[144]

Şi-acum…în urma *cântului uitat*
Vin să v-aduc adâncul revelat,
În trupul ars de negură şi jar
Şi bântuit de duhuri şi de har.

C-am încercat s-apun în *veşnic eu*,
Şi-am înflorit în *cer* şi *Dumnezeu* –
Din anii grei, prin tot ce am trecut,
Rotiri de Îngeri, temple…îmi stau scut.

[144] În ed. Piteşti acest fragment este pus tot sub titulatura *Cerul*, după un şir de puncte. În M. însă acest fragment poartă titlul nostru prezentat în text.
E semnat 1964/ 2 octombrie. Însă apare aceeaşi modificare la cifra 6, fapt pentru care credem că e vorba de 1954.
Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 70-71.

Maria[145]

Neprihănire, feciorie,
Aleasa cerului, Mireasă,
Dulceaţă sfântă, pururi vie[146],
Limpedea lumilor crăiasă,
Mireasma Ta în Prunc mă-nvie.

Cer, Viaţă veşnică, Lumină,
Iubire, Duh şi Adevăr;
Treime Sfântă, sfânt îmbină,
Moi, dulci, ca florile de măr,
Fiinţele ce azi se-nchină!

Iubirii-n Tată, Fiu şi Duh,
Prea dulce-n străluciri, Marie,
Deschide-mi florile-n văzduh
Spre sânul Tatălui, să-mi fie
Cuvântul vieții-n trup şi duh!...

Din ape vii, din vii izvoare
Se-nalţă cerul şi pământul
Plăpând, din frumuseţi, fecioare!...
…Slăviţi!...E Dumnezeu…Cuvântul!...
…Din Sânul Vieţii, Veşnic Soare!...

Vremea se vântură-n pustii,
Se sfarmă-ntinderea-n văpăi;
Ape şi nori, miresme vii,
De viaţă, adevăr şi căi…
Treimii, sfânt, ard în tării…

Iubire-n Fiu, limpede cer,
Şi viaţă-n veci, lumină fulger,
Făptură nouă-ntru mister,
Tu creşti din trâmbiţe de Înger,
Din Tatăl Sfânt...când toate pier.

---

[145] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 212-215.

[146] V: *Dulceaţa vieţii, veşnic vie*. Aceasta e varianta publicată în ed. Piteşti, p. 81.

Plinim slujiri de Heruvimi,
Cântăm serafic din fiori,
Sfânt nevăzutei adâncimi,
Florii vâlvorilor, chemări,
Raiului culorii în schimbări[147],
Laudă-n veci Sfintei Treimi!...

---

[147] În M: *Floarea vâlvorilor chemări* / *Raiul culorii în schimbări*. Noi nu am făcut decât să articulăm, în mod regulat, ceea ce se comunică.

Fragment[148]

– Trist, Făt-Frumos, în zori te văd mereu plecând
Şi totul, toate-n zări se-nchină aşteptând,
Eşti lângă mine-acum şi parcă tot nu eşti
Şi gândurile toate se scutură-n poveşti

[148] A fost inclusă în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 35.

Cele 4 planuri[149]

1. Planul material, faptic
2. Planul mintal, ideatic
3. Planul imaginar
4. Planul revelat

[149] Se referă la cele 4 planuri ale realităţii umane pe care le dorea încorporate într-o piesă de teatru de mare anvergură.
Din cele relatate nouă de către Fericitul Ilie se pare că această piesă de teatru nu a scris-o niciodată sau a scris-o şi ea s-a pierdut pe undeva. Eu nu am văzut niciodată acest proiect despre care dumnealui mi-a vorbit şi, despre care, am găsit mici indicii, note, în caietele sale.

7021. Din farmecele zilei
S-aude zbuciumând
Desprinderea copilei
Pe care-n flori o prind.

Slavă[150]

[17 aprilie 1986]

Oceanul slavei Tale
Eu l-am văzut suind / roind[151]
Peste abise-n cale
Lumină prăbuşind…

Şi-n flăcări din abise
Tot Tu ţâşneai lumină
Şi în rotiri deschise / închise[152]
Creaţia se-nchină

Adâncului de forţe
Şi Spiritului pur,
Ce arde viu, în torţe,
Lăuntric şi în jur!

---

[150] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 33.

[151] Am păstrat ambele variante textuale, deşi, a doua – *roind* – era pusă între paranteze.

[152] Aceeaşi situaţie ca în nota anterioară: am păstrat ambele variante. A doua era între paranteze.

În duhul [meu][153]

7025. Tot ce-i în cântec nu-s dureri
De oameni care plâng[154];
Ci-nsingurate primăveri
Ce veşnic ne răsfrâng[155],

7029. În aurore, peste creste,
Cu fruntea-n Paradis,
Trecând prin lume…E-o poveste
Din ochi ce s-au închis!

…………………………..

7033. Mi-e neamul tot un cimitir
De vis, de vreri pierdute,
De căi sfărâmându-se-n safir
Prin vaduri nevăzute…

…………………………….

7037. …Când nori pe cer s-adună grei,
Mai ard tăciuni în vatră!...
…Un Făt-Frumos privind la ei
Vuia-n stană de piatră.

7041. Precum vulturul pe stânci[156]
În liniştea puterii,
El îşi adună în porunci
Seninul învierii!...

7045. Nu s-a văzut pe lume om
Ca el sorbind paharul,
Cu-al vieţii vifor, fără somn,
Şi-aşa strunindu-şi harul*…

---

[153] Fericitul nostru Părinte ne atenţionează, încă din titlu, că avem de-a face cu *trăiri duhovniceşti*, trăite la nivelul duhului său şi nu cu *creaţii ale fanteziei* sau cu povestiri ale durerilor suferite în puşcărie.
[154] În M: *De oameni care-i plâng.*
[155] În M: *Ce veşnic îi răsfrâng*.
[156] Am scos din vers pe *stând*, pentru ca ritmul să fie mai alert.

7049. În vine sângele-i azură,
În minte-i luptă gândul;
Ca să trăiască-i dă făptura
Cu moartea cunoscându-l…

7053. …Reflecţii, azi, la alţii vii…
La el, demult, sunt moarte,
Deşi-nflorea însă-n pustii
Spre nevăzute soarte.

7057. În juru-i mutre stacojii
Şi lovituri cu sete…
…Privea cu ochii blânzi şi vii
Spre nevăzute cete![157]

7061. …Şi toate se făceau ca-n vis,
Mai slobod renăscute;
Purta pe buze un surâs
De fapte petrecute…

7065. – Voi trece aurul prin foc
În fulger de argint,
Şi din mormânt, din orice loc
Voi frânge zări ce mint!...

7069. Afară noaptea urlă crunt,
Furtunile detună,
Coboară trăznet în mormânt…

7072. – Mai repede, sugrumă!
– Fă-ţi datoria!...Şi zâmbi…

Un n c
Din d atunci ţâşni
Un g c…[158]

……………………………..

7074. Cu umeri largi, cu piept de fier

[157] V: *Scula din veacuri cete.*
[158] Asta înseamnă că tot acest poem a fost compus şi el în detenţie şi că a încercat să îl reconstituie, dar nu şi-a mai reamintit decât cum *sunau* anumite versuri dar nu şi *conţinutul lor*.

Povara n-o mai duce,
De-acum tot neamul către cer
Stă răstignit pe cruce…

7078. …Avem o cruce, o purtăm
În voia Celui Viu;
Neamul sfinţim, înaintăm,
Să-l înviem prin Fiu.

7082. …Pe căi nălbind Arhangheli vin,
Albastre zări sporesc;
Aduc cununi de jar şi chin
Prin ceruri ce-nfloresc…

7086. Văzutul creşte-n nevăzut
Şi florile dau sânge;
Se-nchină verdele-nceput
Dar în zăpezi se frânge!

7090. …În drum spre rai!...Ne-abatem?!...Trist.
Plâng îngerii, suspină…
Tu, fruntea, sus!...Sărută-n Christ
Lumina din Lumină!...

………………………..

7094. Tot ce-i în cântec nu-s dureri…
Eu, omul, n-am să-l plâng!...
…Însângerate primăveri
Mai veşnic se răsfrâng,
În aurore peste creste
Cu fruntea-n Paradis…

7100. – Să treci prin lume ca-n poveste,
Cu ochiu-nchis, deschis,
Cu chipul grav şi drept,
De stei statură, dârz lucind,
Îndrumă zarea-n zări
Văzduhul cucerind.

7106. Cu sufletul de lupte-n veci,
De ceruri limpezit,
Arhanghelii cu săbii reci

La luptă au pornit.

7110. Puterea lor puteri mai vii
În suflet ne frământă,
Spre Dumnezeu, înfiaţi fii,
Strălucitor ne-avântă!...

Conştiinţă[159]

Conştiinţă, slavă pură,
Înţelegere-n gol avid
Iar te-nchid, iar te deschid,
Jar, al văzduhurilor gură.

Ne-ntinata zare castă
Când în falduri vreau s-o prind,
Jocul undelor sclipind
Cu tăişuri mă adastă.

7114. Macină lumina-n gol,
Care-n noapte creşte mare[160].

[159] Poemul a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 32.
Ultimele două versuri nu fac parte din volumul citat.
[160] Ultimele două versuri sunt scrise cu culoare roşie în M, lucru care contrastează puternic cu cerneala albastră cu care a fost scris poemul.
De aceea credem că ele au fost scrise ulterior.
Al treilea vers al celei de a doua strofe a fost scris tot cu roşu şi apoi îngroșat cu creion negru.

Frumuseţe[161], tinereţe,
Care-n basmea-i aţipit,
Tu eşti fără bătrâneţe,
Luminişul oglindit.

[161] Strofa de față e ultima din poemul *Conștiință* (poem cu multe versuri uitate), care a fost introdusă în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 32.

Apă vie[162]

Soare-n oglinzi lucea palatul
Răsfrânt de norii argintii…
…În flăcări spelbe, cerul, ’naltul,
Vorbea-n ferestre viorii.

Numai oglinzi, numai smarald,
Palatul viu îl vezi, nu-l vezi,
Dacă surprinzi un joc de fald
E-al Cosânzenii cu ochi verzi.

Dacă prin ziduri nestemate
Scânteie raze şi culori,
Lui Făt-Frumos inima-i bate,
Luciri, miresme, ape-n flori[163].

---

[162] Poemul de față a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 34.
[163] La sfârşitul poemului în trei strofe Fericitul Ilie a notat, cu creion negru: *Restul strofelor sunt uitate*.

Nuntă în cer[164]

Trupul mi se zbate,
norii mi se frâng,
trupul meu în moarte
plânge…şi tot plâng…

Dulce frenezie
pâlpâie-n extaze,
ucigând. Mă-nvie
dorul de-a fi treaz.

7116. Pierdut în lumină
de nu mai ştiam,
de sunt *eu* sau *cine*,
în *ce* vieţuiam[165].

1. Să fii şi să ştii, 2. că exişti etern.
3. Să ştii şi să fii, 4. ca norii ce cern.

7124. Rodind în cristale
de stele şi unde,
pe-a măririi cale
care te pătrunde
de mări abisale.

Pierdut în lumină
nu mă mai ştiam
de trăiesc sau veşnic
lumină eram!

---

[164] Titlul nu este în manuscris deasupra poemului ci în partea stângă sus şi înainte de el este pus numărul 12.
Primele două strofe, cât și ultima a poemului de față, formează poemul *Extaz?!...*, care a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 29.
[165] Strofa de faţă, cât şi următoarele 8 versuri, sunt haşurate/ tăiate în manuscris, în afară de ultima strofă.

Am mers mai sus şi am văzut
vii izvorâri din nevăzut,
lumină multă, forme pure
din vremuri fără de-nceput.

Auz şi trup nu pot să-ndure
al armoniilor văzut[166].

[166] Versurile de aici sunt scrise în creion în M şi la mijlocul paginii, ele neavând un titlu în această formă.

[? noiembrie1964]

Între viaţă şi cer[167]

În joc, în noapte se ridică
Al nunţii dans; – învieţuirea –
Prin înserare îşi despică
Drumeag spre zori!...E nemurirea![168]

[167] A fost inclusă în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 30.
[168] Iniţial: *O!...Nemurirea!...*Poemul a fost scris cu stiloul şi corectat cu creionul şi cu pix albastru.

Din cer[169]

Am mers în cer[170] şi am văzut
Lumină multă, forme pure
Din clipe fără de-nceput![171]

Vii izvorâri din nevăzut,
Auz şi trup nu pot să-ndure
Al-armoniilor văzut[172]!...

…Azur în mii de nuanţe curge,
Iar aurul mai blând se face
Şi muzica din ritm se smulge,
Când fulgerul prea lent se scurge
Şi-n faţa izvorârii tace
Precum în Soare[173] gândul moare[174].

---

[169] Poemul, purtând numele *Acolo*, a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 28.

[170] Variantă posterioară: *Am mers în sus și am văzut*. Am păstrat-o pe cea iniţială.

[171] Am ales a doua variantă în textul stabilit de către noi. Prima variantă era: *Din clipa fără început*. Se observă faptul, că acest poem e o variantă extinsă a poemului de mai sus, cuprins în pagina 95, care acolo nu avea titlu.

[172] V eliminată de către autor: *efecte* în loc de *văzut*.

[173] În slava lui Dumnezeu.

[174] Pe aceeaşi pagină a vrut să înceapă un nou poem, a scris numele poemului: *Despre îngeri* şi o parte din primul vers: *Că îngerii toţi* şi apoi a tăiat titlul şi începutul de vers şi a scris poemul pe pagina următoare.

Despre Îngeri[175]

I

Că Îngerii toţi
iubesc
și în cerul lor
iubirea
e natură şi aer
şi cer…

Ei
nu se miră deloc,
căci uimirea
e în firea lor
de copii.
Oglindă prea vie
şi clară
a vieţii adânci,
de lumină
Din izvorul etern:
Dumnezeu.

II

Iubirea lor însă
[este] sfiită,
[iar] când este izbită
de gândul
și fapta neclară,
de pata
simţirilor noastre
duioase,

[175] În ed. Piteşti, poemul de faţă apare la p. 88-91, e împărţit în trei părţi inegale şi e datat: *1966*.
Am păstrat versurile ca în manuscris în ceea ce priveşte forma lor grafică, fără însă să păstrăm designul original, care propunea două coloane pe pagină.
Poemul a fost introdus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 1, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 229-233.

[de] tristeţi omeneşti,
ei nu-nţeleg,
nici nu ştiu,
de ce ne-ntristăm
sau ne doare
tot ce ne creşte
spre ceruri,
chiar [şi] când în chinuri
ne arde
trupul şi gândul.

Atunci,
cu durere se pierd,
ei, în zare,
de noi…
…Şi trişti rămânem
şi goi.

Dacă plângem râvnind
către cer,
ei iarăşi revin,
alungând
vibraţii şi neguri
de jale…
S-apropie, calmi…
şi gingaş,
ne-nvăluie-n aur
de soare,
în armonie şi cântec,
de zori[176],
pe suspine călcând…

Pe cele mai calde
şi fine
simţiri ce ne cresc
ca un abur,
din inima care
tresaltă
de durere şi dor

[176] În ed. Piteşti, p. 90, avem: *de zori şi petale*.

către cer,
către ei, către nori
de duhuri
albastre şi albe[177]
şi-n mii
de purtări şi culori.

III[178]

– În zboruri plutind
peste vise,
porniri şi gândiri,
ca un val;
iarăşi în noi
fac să răsune
viaţa
pierdută demult,
cu Adam.

Şi iară
mai târziu şi cu noi,
cei de acum.

Şi iară,
și iară,
veşnic!...

Căci noi repetăm,
neîncetat,
totul,
de dragul trăirii,
ce ne-a fost dată
de Tatăl!

Pururi
ei sunt lângă noi…

Vedeţi-i!...
Sunt Îngerii,

---

[177] Ibidem: *albastre şi albe, / din zarea înaltă.*
[178] Numai în ediţia citată anterior versurile de aici încolo sunt catalogate ca *a treia* strofă a poemului. Am păstrat această indicaţie, deși ea nu apare în M nostru.

Îngerii,
Îngerii noştri din cer,
ce păşesc pe aici,
pe la noi![179]

[179] *Cf.* Idem, p. 91, poemul e datat: *1966*. În M nu apare anul conceperii poemului.

Maria[180]

7129. Un blond curat ca blondul vis,
Spre cer privirea mi-a deschis…
…Şi aur am văzut curgând
Pe viaţa limpedelui gând…

7133. Şi vinul, veşnicul parfum
Din chipul Tău mă-mbată acum…
Şi bucuria mea te soarbe
În de oglinzi adâncuri oarbe,
De cresc în suflet, frumuseţe,
Peste-a-ntunericului feţe!...

7139. Căci eu pentru asta m-am născut
Să cresc în Duhul[181] nevăzut!...
Să fiu în tine ca în cer,
Iubire-n Fiu, să nu mai pier
Şi să renasc în veci, să fiu
În Fiu şi Tată, în Tată'n Fiu.

7145. Să-ţi fiu în duh, iubita mea,
Şi-n trupul tău, iubirea mea,
Ca-n noaptea neagră albă stea
Ce nu se vede dar zvâcneşte,
Rotind lumină dăruieşte![182]

7150. Aceasta-i totul…ca să fii
Din veşnicie-n veşnicii!...
Tresalţi în frumuseţe ca-ntr-un cer
Un Înger alb în jurul ceţii sfinte…

7154. Te mişti în farmec şi în gesturi
Ca într-o apă limpede, de munte,
În care lin curând[183] te scalzi
Şi îţi ascunzi sublima mlădiere,

---

[180] Poemul de față este o variantă extinsă a poemului cu același nume, care a fost inclus în: *Scrierile complete ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu și viața sa, comentate de către ucenicul și fiul său întru Domnul, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș,* vol. 2, Teologie pentru azi, București, 2010, p. 31.
[181] Majuscula ne aparţine.
[182] V eliminată: *Lumină dă și se rotește!*.
[183] Se referă la faptul că apa de izvor curge lin şi te poţi scălda în ea.

Pe care aşa mai mult şi mai aprins
Ţi-o dezveleşti, dezvăluind-o-n noi.

Ca fremătări în gânduri
Şi-n privire
Se înmulţesc adânci, neomeneşti,
Vii forme
Ce apar ca-n vis.

Şi Îngerii simt vid –
În jururi se-ntretaie,
Căci pentru ei
Nu-i timp,
Nici spaţiu.

Şi sunt în noi şi în afar' de noi!

7171. Privirea ta şi-ntreaga ta făptură
Ca o mirare
Inima-mi deschide,
Uimirea sferic
Pieptul îmi cuprinde!
De unde vii?...
Adânc să ne privim?!
Îngerul meu în inimă-mi pătrunde!
Eu te ascult!...
E loc şi pentru tine şi pentru tot, precum
Şi pentru-ntreaga lume-n Dumnezeu.
De vii aşa te voi privi
Pe tine-n lume, dragoste, mereu –
Sunt eu în Dumnezeu!...

7185. O, de-ai putea
din cer să-mi dai
Lumină, tu, virgină,
plămadă, veşnică, din Rai!...

7189. Pe noaptea ce se-nclină
Stea-n inimă să-mi stai.

7191. *Eva*: Fulger ce deschizi furtună
Scânteind te văd prin nori,
Negura când se detună
Te culeg zâmbind din flori…

7195. *Adam*: Ploaie binecuvântată,
Fii pământ sfânt, roditor,
Tu, iubita mea purtată
În aer dulce, vibrator.

7199. Braţul care mi se-ntinde,
Ca un cântec, ca un nor
Tinereţea îmi cuprinde
Parcă n-aş fi trecător.

7203. *Eva*: Toate ce le fac, ce-ţi pare,
Sunt din firea mea cum e,
Pământescul când dispare
De puterea ta!...De ce?...

7207. – Cine-i?...Veşnica'ntrebare
Ce m-atrage! Ochii tăi
Ard necunoscutul care
Cântă noaptea mea-n văpăi.

7211. Astăzi vreau să cresc din tine,
Tu să creşti în mine de-azi,
Cum cresc nopţile senine,
Soare viu în piept să-mi arzi.

7215. Să-mi fii Domn, Cuvânt, Minune
În azurul meu de ger,
Să simt noaptea-mi cum apune,
Cum se nasc stelele-n cer![184]

[184] V: *Când se nasc stelele-n cer!.*

7219. Eu m-am născut şi cânt
Cărările* şi luna,
Eu am trăit să cânt
Şi *cerul* şi *furtuna*.

7223. De ce, dacă Îngerii locuiesc
în jurul tău
şi locaş îşi fac, prea sfinţit,
din trupul tău,
de ce…nu te-aş privi?
– Dac-ai pleca?!
– Dac-ar pleca un înger
te-ai bucura tu oare?

7231. …Dar dacă el rămâne,
te-ai sătura privindu-l?!...
Oricum, el îţi apare,
te bucură în ger,
mai viu arzând în flăcări,
mai limpede-mbrăcând
făpturile şi fiii
în bucuria vieţii,
ce o reverşi – lumină –
de viaţă întru tine
părându-li-se-n ei!...

7242. Tu care faci să-mi cânte
adâncul mut din goluri,
crescând în forme noi
de-a pururi, mlădiindu-mi
vânturile grele
de farmecele vieţii.

(faldurile / valurile)

7248. – Mireasă-nmiresmării
prin vremea mea târzie
tu treci, ca să mă bucuri
privindu-mă!...
          Iar eu…
cânta-te-voi!...
          …Să creşti!...

7255. Dacă Îngerii vin
să-i privesc azi prin Tine…

refuza-le-voi lor
adânca lor dăruire?...

7259. …Din sfere de aur şi argint!...
Sau poate încerca-voi
să nu le primesc
privirea din aburi de stele,
pătrunderea lor înflorită
în adâncul inimii mele?!...

7265. Dacă ochii tăi
fulgeră-ntr-ai mei
slave de lumină,
cine sunt?, mă-ntrebi…

7269. Vin, poate, din adâncuri?!
Dacă vin din Tatăl
fulgerele mele,
trupul meu înalţă-l
în copii,
să-l spele!...

7275. Frige, zguduie şi taie
Pasul iute, chipul tău;
Ochii limpezi de văpaie
Înclinat-au lupta-n hău.

7279. Cântecul ne-o săruta,
Vom petrece împreună,
Eu al Lui şi tu a mea
Când *vioară* şi când *strună*,
Peste valuri şi furtună,
Peste noapte neagră, stea,
Bucurii ne-o-mbrăţişa.

Plecată, plecând
te-am văzut,
ca un Înger
izgonit din Paradis
de propriul gând!

Şi ai pornit cântând
pe-alături de izvor...

S-a întristat Îngerul tău?...

De ce?!...

[30 decembrie 1964]

7294. Un Înger alb din ceruri
Mă-ndeamnă ca să cânt,
O limpede-ncântare
Străbate prin pământ!...

7298. Mă-nvăluie-n mireasmă
O muzică din sfere,
De-a-pururi, din Agheasmă,
Curg dulcile mistere.

7302. Culorile cântării
Şi formele culorii,
Ca valurile mării
Ard vii – învie sorii –!

7306. …O lume preacurată[185]
Te văd, te-aud, te simt…
Am fost ca niciodată
Şi nu pot să dezmint.

[185] Văzută extatic.

[8 ianuarie 1965]

7310. Să ţip, să urlu bucuria
ce-mi fulgeră în trup,
din chipul ce-l admir
şi îl iubesc
din primul răsărit[186]!

7315. Să mă dizolv aş vrea
în fapta ta,-n făptura ta;
şi fiind alăturea,
’n privirea mea, privirea ta!...

7319. Iar mai presus de noi,
cei din pustiu,
doar Dumnezeu să fie!...

7322. În jur de noi[187]
vor rămâne toate, necunoscute,
toţi, toatele,
ca dintru început de lume!...

[186] Din prima vedere dumnezeiască.
[187] Cu sensul de: *împrejurul nostru…*

7326. Răni care veşnic sângeră:
copiii milei ce-au murit
[mai] 'nainte de-a se fi născut[188].

7329. Copiii noştri: zămisliri
de duh în trup,
ucişi pe când umblau
[ca] să se întrupeze!...

[188] Care au fost avortați.

7333. Eram cu trupul ascetic şi tare,
cu suflet de piatră, vânjos
şi doream [ca] universul
să-mi cadă-nainte sfios[189].

7337. Cu pieptul deschis
– ocean limpede, alb –
am pornit să primesc, în adâncuri,
furtunile lumii:
săgeţi şi stânci prăvălite,
mocirle şi suliţe,
păduri – vegetaţii, câmpii –
ceruri, cu stele arzând – căzătoare –.

7345. Dar lupta cu fizica lume
nu-mi fu de ajuns…

7347. …Și-am pornit, m-am aprins
împotriva duhului veacului meu.

7349. – *Vei cădea!*...auzit-am suind!
– *Voi cădea!*...Am căzut…
Dar învingător…m-am ridicat şi-am
pornit.

7353. Biruitor, nebiruit,
căci n-am părăsit lupta nicicând.

7355. Credinţa s-a stins fără rost,
când evidenţa crescu, devenind
mai mult decât vis, decât soare,
pământuri şi oameni…

7359. Certitudine nouă[190], evidenţă de foc
spiritual – [de la] Dumnezeu –
substanţă nevăzută
(văzută, auzită, simţită)
pe care nici moartea, nici umbra,

---

[189] V iniţială: *să-mi cadă-nainte – un rob –* .
[190] Vederea extatică.

nici haosul, nici demonii
n-o pot contesta,
căci contestând-o
îi creează contururi,
o mărturisesc!...

7369. O lume nesfârşită…
…Şi eu: atât de mic!...
Am vrut atât de multe
să fac pe-acest pământ.

7373. Mă-nghite [însă] timpul, spaţiul
şi trupul, umbra nopţii,
pe care, arzând, [o] rostii[191]
cu ierburi şi cu stele.

7377. Un singur drum rămâne
să-mi poarte timpul veşnic,
spre veşnica menire* – e Duhul –
Dumnezeu!...

[191] V: *pe care adânc rostii.*

Copilei mele

7381. Înalţ-a mea iubire
A sângelui meu umbră,
Când – de nemărginire –
Privirea ta e sumbră!

7385. Prea nouă bucurie
Ce nu te-am cunoscut,
Vrea duhul meu să fie
În tine nevăzut!

7389. Copila mea eşti tu
Sau eu, ceea ce eşti,
Ce timpul străbătu?
Fluid, din slăvi cereşti?!

7393. Nefragmentat, curgând
L-aud, îl simt, îl văd,
În mine, în tine,'n gând
Şi veşnic mă revăd!

7397. Ce-s trupurile acestea?
Ce-i timpul ce ne-a supt
Roade,'nfloriri, povestea
În spaţiul întrerupt?!...

7401. Lăsaţi în ochii mei lumina
Din harul Tatălui, de sus,
Să-mi umple sângele şi cine[192],
Cu aurore şi apus.

7405. De Soare[193] luminos ce-n unde
Îşi scaldă trupul în văpăi,
Din fără trupuri, din fără unde,
Să fim, prin vremi, *nemuritori*!...

[192] Pluralul de la *cină*.
[193] Dumnezeu.

7409. Sunt iar *puternic*,
[dar] nu *prin mine*,
ci *prin Acel* ce-n mine vine,
prin Duhul Său
ce-n mine stă!...

7414. Veniţi acei ce vreţi să-nfrângeţi
pe Dumnezeu…Veniţi de frângeţi
pe cel ce-n Duhul Lui rămâne
spre a fi înfrânt de *răi* şi *demoni*,
în lumea lor…Dar [este] viu de-a pururi
şi neînfrânt în Dumnezeu!

7420. Eram un duh, un suflet viu
Ce-nsângerat, ciuntit, lovit
Se frământa, plângea-n pustiu…
Acum, acela a murit…

7424. Am [astăzi] în trupul meu lumina
Iar în duh pe Dumnezeu,
Ard durerile şi vina
Dar e pace-n pieptul meu!

7428. Să taci
pe deasupra furtunilor, zâmbind…
când creştetele norilor s-aprind
de veci,
rotindu-se-n cununile
universale…

7434. Să-nvie luminile
măririi Tale,
Fiule,
Dumnezeule!...

7438. Marie,
Feciorie!...
Fii pururea mie,
Cântare, mireasmă!

Fecioria[194]

7442. Acesta sunt Eu,
Dumnezeu,
Născut din Tine,
Fecioară!...

7446. E Fiul Meu
Fiul tău,
Cel iubit de Mine,
De tine!...

7450. Omule, nu uita
Faţa Mea!
Prin fecioria ta
M-ai văzut!

[194] În M, titlul poemului e la finalul său.

7454. Clipa mea,
frumoasă şi senină
ca o candelă la cină,
în Iisus! (în apus)

7458. Tu, copilă
fără vină,
eşti desprinsă şi aprinsă
din amiezile
de sus!

7463. Vie, floare,
îmi coboară în mireasmă
primăverile de har,
peste suflete, Agheasmă
din al vieţii pom, sfânt dar.

7468. Vlagă tânără de om,
[a] cerului catapeteasmă,
macrocosmos în atom
când dispar.

*

Simt particule care nu dispar!...[195]

[195] Acest ultim rând, scris cu creionul, apare pe ultima filă a caietului de faţă. Pe coperta interioară a caietului, tot cu creionul, apare ultimul poem din acest caiet, pe care l-am redat în pagina următoare.

Creez

7472. Din farmecele zilei
S-aude lin curgând*
Desprinderea copilei
Pe care-n flori o prind.

7476. Şi lacrima se scurge
Din ochii ce se sting,
Pe viaţa care curge
Când simţurile ning.

7480. Şi viaţa se desface
Din ochii ce se sting
Şi flacără se face
Iar săruturile ning.

Cuprins

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruş